

Dansk udgave

Retsforskrifter

Indhold

I *Retsakter hvis offentliggørelse er obligatorisk*

- ★ Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 94/60/EF af 20. december 1994 om fjortende ændring af direktiv 76/769/EØF om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om begrænsning af markedsføring og anvendelse af visse farlige stoffer og præparater 1
- ★ Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 94/62/EF af 20. december 1994 om emballage og emballageaffald 10
- ★ Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 94/63/EF af 20. december 1994 om forebyggelse af emissioner af flygtige organiske forbindelser (VOC) ved benzinoplagring og benzindistribution fra terminaler til servicestationer 24
- ★ Rådets direktiv 94/67/EF af 16. december 1994 om forbrænding af farligt affald . 34
- ★ Rådets direktiv 94/74/EF af 22. december 1994 om ændring af direktiv 92/12/EØF om den generelle ordning for punktafgiftspligtige varer, om oplægning og omsætning heraf samt om kontrol hermed, af direktiv 92/81/EØF om harmonisering af punktafgiftsstrukturen for mineralolier, og af direktiv 92/82/EØF om indbyrdes tilnærmelse af punktafgiftssatserne for mineralolier 46
- ★ Rådets direktiv 94/75/EF af 22. december 1994 om ændring af direktiv 94/4/EF ved indførelse af midlertidige undtagelser for Østrig, for så vidt angår afgiftsfri indførelse 52
- ★ Rådets direktiv 94/76/EF af 22. december 1994 om ændring af direktiv 77/388/EØF ved indførelse af overgangsforanstaltninger vedrørende merværdiafgifter i anledning af udvidelsen af Den Europæiske Union den 1. januar 1995 53

Meddelelse til vore svenske og finske læsere (se omslagets tredje side)

I

(Retsakter hvis offentliggørelse er obligatorisk)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDETS DIREKTIV 94/60/EF

af 20. december 1994

om fjortende ændring af direktiv 76/769/EØF om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om begrænsning af markedsføring og anvendelse af visse farlige stoffer og præparater

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN
EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det
Europæiske Fællesskab, særlig artikel 100 A,

under henvisning til forslag fra Kommissionen ⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og
Sociale Udvalg ⁽²⁾,

i henhold til fremgangsmåden i traktatens artikel
189 B ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

Der bør vedtages foranstaltninger med henblik på færdiggørelse af det indre marked; det indre marked omfatter et område uden indre grænser med fri bevægelighed for varer, personer, tjenesteydelser og kapital;

arbejdet med at gennemføre det indre marked bør også stile mod en forbedring af livskvaliteten, sundhedsbeskyttelsen og forbrugernes sikkerhed; de foranstaltninger, der foreslås med dette direktiv, skal ses på baggrund af Rådets resolution af 9. november 1989 om de fremtidige prioriteter for en intensiveret forbrugerpolitik ⁽⁴⁾;

Rådet og repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer, forsamlet i Rådet, har vedtaget afgørelse 90/238/

Euratom, EKSF, EØF ⁽⁵⁾ om vedtagelse af en handlingsplan for 1990 til 1994 i forbindelse med programmet for »Europæisk indsats mod kræft«;

de stoffer, der er anført i bilag I til Rådets direktiv 67/548/EØF ⁽⁶⁾, og som er klassificeret som kræftfremkaldende i kategori 1 eller 2, kan fremkalde kræft; for at opnå en bedre sundhedsbeskyttelse bør disse stoffer og præparater med indhold heraf ikke markedsføres til privat brug;

de stoffer, der er anført i bilag I til direktiv 67/548/EØF, og som er klassificeret som mutagene i kategori 1 eller 2, kan forårsage arvelige genetiske skader; for at opnå en bedre sundhedsbeskyttelse bør disse stoffer og præparater med indhold heraf ikke markedsføres til privat brug;

de stoffer, der er anført i bilag I til direktiv 67/548/EØF, og som er klassificeret som reproduktionstoksiske i kategori 1 eller 2, kan medføre fosterskader; for at opnå en bedre sundhedsbeskyttelse bør disse stoffer og præparater med indhold heraf ikke markedsføres til privat brug;

af gennemsigtigheds- og præcisionshensyn bør der for sådanne stoffer benyttes en betegnelse i henhold til en anerkendt nomenklatur, helst IUPAC's (International Union of Pure and Applied Chemistry); bilag I til direktiv 67/548/EØF med listen over farlige stoffer ajourføres regelmæssigt ved tilpasninger til den tekniske udvikling; senest seks måneder efter offentliggørelse af en sådan

⁽¹⁾ EFT nr. C 157 af 24. 6. 1992, s. 6.

⁽²⁾ EFT nr. C 332 af 16. 12. 1992, s. 8.

⁽³⁾ Europa-Parlamentets udtalelse af 19. januar 1994 (EFT nr. C 44 af 14. 2. 1994, s. 2). Rådets fælles holdning af 16. juni 1994 (EFT nr. C 244 af 31. 8. 1994, s. 1) Europa-Parlamentets afgørelse af 26. oktober 1994 (endnu ikke offentliggjort i EFT).

⁽⁴⁾ EFT nr. C 294 af 23. 11. 1989, s. 1.

⁽⁵⁾ EFT nr. L 137 af 30. 5. 1990, s. 31.

⁽⁶⁾ EFT nr. L 196 af 16. 8. 1967, s. 1. Direktivet er senest ændret ved Kommissionens direktiv 91/632/EØF (EFT nr. L 338 af 10. 12. 1991, s. 23).

tilpasning i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet og Rådet et forslag til direktiv om ajourføring af nævnte direktiv for så vidt angår de nye stoffer, der er klassificeret som kræftfremkaldende i kategori 1 eller 2, mutagene i kategori 1 eller 2 eller reproduktionstoksiske i kategori 1 eller 2;

i et sådant forslag tages der hensyn til risici og fordele ved nyklassificerede stoffer samt EF-bestemmelserne om risikoanalyse;

i bilag I til direktiv 67/548/EØF er der fastsat individuelle koncentrationsgrænser for sådanne stoffer, og for stoffer, for hvilke der endnu ikke er fastsat særlige grænser, er der i bilag I, tabel VI, til direktiv 88/379/EØF ⁽¹⁾, fastsat generelle koncentrationsgrænser, som gælder for indholdet af de pågældende stoffer i præparater;

creosot, som defineres i bilaget til nærværende direktiv, kan være sundhedsskadelig på grund af dets indhold af kendte kræftfremkaldende stoffer; anvendelsen af creosot til træbeskyttelse og markedsføring og anvendelse af træ behandlet med creosot bør derfor begrænses;

nogle af bestanddelene i creosot er vanskeligt nedbrydelige og skadelige for visse organismer i miljøet; disse bestanddele kan slippe ud i miljøet som følge af anvendelsen af behandlet træ;

nogle chlorerede opløsningsmidler kan være sundhedsfarlige og bør ikke anvendes i stoffer og præparater, der sælges til privat brug;

i de begrænsninger af anvendelsen af creosot til træbeskyttelse, af markedsføring og anvendelse af træ behandlet med creosot og af markedsføring og anvendelse af chlorerede opløsningsmidler, der indføres med dette direktiv, er der taget hensyn til den seneste tekniske udvikling vedrørende mere sikre alternativer;

de begrænsninger af anvendelsen og markedsføringen af ovennævnte stoffer eller præparater, som indeholder disse stoffer, som visse medlemsstater allerede har vedtaget, vil direkte indvirke på det indre markeds oprettelse og

funktion; det er derfor nødvendigt at foretage en indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovbestemmelser på dette område og således ændre bilag I til direktiv 76/769/EØF ⁽²⁾;

dette direktiv berører ikke Fællesskabets minimums-forskrifter for beskyttelse af arbejdstagerne i blandt andet direktiv 89/391/EØF ⁽³⁾ og i særdirektiver baseret herpå, herunder direktiv 90/394/EØF ⁽⁴⁾ —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

Bilag I til direktiv 76/769/EØF ændres som angivet i bilaget til nærværende direktiv.

Artikel 2

1. Medlemsstaterne vedtager og offentliggør de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme dette direktiv senest et år efter datoen for dets vedtagelse. De underretter straks Kommissionen herom.

Medlemsstaterne anvender disse love og administrative bestemmelser fra den 20. juni 1995.

2. Når medlemsstaterne vedtager disse love og administrative bestemmelser, skal de indeholde en henvisning til dette direktiv, eller de skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for denne henvisning fastsættes af medlemsstaterne.

Artikel 3

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 20. december 1994.

På Europa-Parlamentets vegne

K. HÄNSCH

Formand

På Rådets vegne

K. KINKEL

Formand

⁽¹⁾ EFT nr. L 187 af 16. 7. 1988, s. 14. Direktivet er senest ændret ved Kommissionens direktiv 93/18/EØF (EFT nr. L 104 af 29. 4. 1993, s. 46).

⁽²⁾ EFT nr. L 262 af 27. 9. 1976, s. 201. Direktivet er senest ændret ved Kommissionens direktiv 91/659/EØF (EFT nr. L 363 af 31. 12. 1991, s. 36).

⁽³⁾ EFT nr. L 183 af 29. 6. 1989, s. 1.

⁽⁴⁾ EFT nr. L 196 af 26. 7. 1990, s. 1.

BILAG

I bilag I til direktiv 76/769/EØF indsættes følgende punkter:

»Betegnelse for stoffet, stofgruppen eller præparatet

Begrænsninger

29. Stoffer anført i bilag I til direktiv 67/548/EØF, klassificeret som kræftfremkaldende i kategori 1 eller 2 og mindst mærket som giftigt (T) med risikosætning R 45: kan fremkalde kræft eller risikosætning R 49: kan fremkalde kræft ved indånding og med følgende betegnelser:

Må ikke anvendes i stoffer og præparater, som markedsføres med henblik på salg til private i koncentrationer på eller over:

Kræftfremkaldende i kategori 1:

— dem, der er fastsat i bilag I til direktiv 67/548/EØF

Jf. liste 1 i tillægget

— eller dem, der er fastsat i punkt 6 i tabel VI i bilag I til direktiv 88/379/EØF, såfremt der ikke er fastsat nogen koncentrationsgrænse i bilag I til direktiv 67/548/EØF.

Kræftfremkaldende i kategori 2:

Jf. liste 2 i tillægget

Medmindre andet gælder ifølge Fællesskabets bestemmelser om klassificering, emballering og etikettering af farlige stoffer og præparater, skal emballagen til sådanne stoffer og præparater være læseligt og uudsletteligt mærket med: Udelukkende til erhvervsmæssig brug. NB: Undgå enhver kontakt — Indhent særlige anvisninger før brug.

Som undtagelsesbestemmelse gælder denne bestemmelse ikke for:

30. Stoffer anført i bilag I til direktiv 67/548/EØF, klassificeret som mutagene i kategori 1 eller 2 og mærket med risikosætning R 46:

Må ikke anvendes i stoffer og præparater, som markedsføres med henblik på salg til private i koncentrationer på eller over:

- a) lægemidler til mennesker eller dyr, som defineret i direktiv 65/65/EØF⁽¹⁾
- b) kosmetiske midler som defineret i direktiv 76/768/EØF⁽²⁾
- c) — motorbrændstoffer, som er omfattet af direktiv 85/210/EØF⁽³⁾:
  - mineraloliederivater, der er bestemt til at anvendes som brændsel eller brændstof i mobile eller faste fyringsanlæg
  - brændsel solgt i lukkede systemer (eks. gasflasker med flydende gas)
- d) andre stoffer og præparater, der er opført på liste I i nærværende direktiv, og som ikke er omfattet af punkt 30 og 31
- e) kunstnerfarver, der er omfattet af direktiv 88/379/EØF⁽⁴⁾.

(1) EFT nr. 22 af 9. 2. 1965, s. 369. Direktivet er senest ændret ved direktiv 93/39/EØF (EFT nr. L 214 af 24. 8. 1993, s. 22).

(2) EFT nr. L 262 af 27. 9. 1976, s. 169. Direktivet er senest ændret ved direktiv 93/35/EØF (EFT nr. L 151 af 23. 6. 1993, s. 32).

(3) EFT nr. L 96 af 3. 4. 1985, s. 25.

(4) EFT nr. L 187 af 16. 7. 1988, s. 14.

kan forårsage arvelige genetiske skader og med følgende betegnelser:

Mutagene i kategori 1:

Jf. liste 3 i tillægget

Mutagene i kategori 2:

Jf. liste 4 i tillægget

— dem, der er fastsat i bilag I til direktiv 67/548/EØF

— eller dem, der er fastsat i punkt 6 i tabel VI i bilag I til direktiv 88/379/EØF, såfremt der ikke er fastsat nogen koncentrationsgrænse i bilag I til direktiv 67/548/EØF.

Medmindre andet gælder ifølge Fællesskabets bestemmelser om klassificering, emballering og etikettering af farlige stoffer og præparater, skal emballagen til sådanne stoffer og præparater være læseligt og udsletteligt mærket med: Udelukkende til erhvervsmæssig brug. NB: Undgå enhver kontakt — Indhent særlige anvisninger før brug.

Som undtagelsesbestemmelse gælder denne bestemmelse ikke for:

- a) lægemidler til mennesker eller dyr, som defineret i direktiv 65/65/EØF
- b) kosmetiske midler som defineret i direktiv 76/768/EØF
- c) — motorbrændstoffer, som er omfattet af direktiv 85/210/EØF
  - mineraloliederivater, der er bestemt til at anvendes som brændsel eller brændstof i mobile eller faste fyringsanlæg
  - brændsel solgt i lukkede systemer (eks. gasflasker med flydende gas)
- d) andre stoffer og præparater, der er opført på liste I i nærværende direktiv, og som ikke er omfattet af punkt 29 og 31
- e) kunstnerfarver, der er omfattet af direktiv 88/379/EØF.

31. Stoffer anført i bilag I til direktiv 67/548/EØF, klassificeret som reproduktionstoksiske i kategori 1 eller 2 og mærket med risikosætning R 60: Kan skade forplantningsevnen og/eller R 61: Kan skade barnet under graviditeten og med følgende betegnelser:

Reproduktionstoksiske i kategori 1:

Jf. liste 5 i tillægget

Reproduktionstoksiske i kategori 2:

Jf. liste 6 i tillægget

Må ikke anvendes i stoffer og præparater, som markedsføres med henblik på salg til private, i koncentrationer på eller over:

— dem, der er fastsat i bilag I til direktiv 67/548/EØF

— eller dem, der er fastsat i punkt 6 i tabel VI i bilag I til direktiv 88/379/EØF, såfremt der ikke er fastsat nogen koncentrationsgrænse i bilag I til direktiv 67/548/EØF.

Medmindre andet gælder ifølge Fællesskabets bestemmelser om klassificering, emballering og etikettering af farlige stoffer og præparater, skal emballagen til sådanne stoffer og præparater være læseligt og udsletteligt mærket med: Udelukkende til erhvervsmæssig brug. NB: Undgå enhver kontakt — Indhent særlige anvisninger før brug.

Som undtagelsesbestemmelse gælder denne bestemmelse ikke for:

- a) lægemidler til mennesker eller dyr, som defineret i direktiv 65/65/EØF

- b) kosmetiske midler som defineret i direktiv 76/768/EØF
- c) — motorbrændstoffer, som er omfattet af direktiv 85/210/EØF
- mineraloliederivater, der er bestemt til at anvendes som brændsel eller brændstof i mobile eller faste fyringsanlæg
- brændsel solgt i lukkede systemer (eks. gasflasker med flydende gas)
- d) andre stoffer og præparater, der er opført på liste I i nærværende direktiv, og som ikke er omfattet af punkt 29 og 30
- e) kunstnerfarver, der er omfattet af direktiv 88/379/EØF.
32. Stoffer og præparater, med indhold af et eller flere af følgende stoffer:
- a) creosot EINECS nr. 232-287-5, CAS nr. 8001-58-9
- b) creosotolie EINECS nr. 263-047-8, CAS nr. 61789-28-4
- c) destillater (stenkulstjære), naphtalenolier EINECS nr. 283-484-8, CAS nr. 84650-04-4
- d) creosotolie, acenaphthenfraktion EINECS nr. 292-605-3, CAS nr. 90640-84-9
- e) destillater (stenkulstjære), øvre EINECS nr. 266-026-1, CAS nr. 65996-91-0
- f) anthracenolie EINECS nr. 292-602-7, CAS nr. 90640-80-5
- g) tjæresyrer, stenkuls-, rå EINECS nr. 266-019-3, CAS nr. 65996-85-2
- h) creosot, træ- EINECS nr. 232-419-1, CAS nr. 8021-39-4
- j) lavtemperaturstjæreolie, alkaliekstraheret EINECS nr. 310-191-5, CAS nr. 122384-78-5
- 32.1. Må ikke anvendes til træbeskyttelse, hvis de indeholder
- a) en koncentration af benzo-a-pyren på over 0,005 masseprocent eller
- b) en koncentration af vandekstraherbar tjæresyre på over 3. masseprocent eller både a) og b).
- Endvidere må træ behandlet hermed ikke markedsføres.
- Undtagelser:
- i) Disse stoffer og præparater kan anvendes til træbeskyttelse i industriprocesser, hvis de indeholder
- a) en koncentration af benzo-a-pyren på under 0,05 masseprocent og
- b) en koncentration af vandekstraherbar tjæresyre på mindre end 3 masseprocent.
- Sådanne stoffer og præparater
- må kun markedsføres i emballager med et rumfang på 200 liter og derved
- må ikke sælges til privat brug.
- Medmindre andet gælder ifølge Fællesskabets bestemmelser om klassificering, emballering og etikettering af farlige stoffer og præparater, skal emballagen til disse stoffer og præparater være læseligt og uudsletteligt mærket med: Udelukkende til brug i industrianlæg
- ii) træ behandlet som under punkt i), som markedsføres for første gang, må kun anvendes til erhvervsmæssig og industriel brug, f.eks. til jernbaner, i forbindelse med el- og teletransmission, til hegn og i havne og indre vandveje.
- Dog må dette træ ikke anvendes:

- til dekorative eller andre formål inde i bygninger uanset disses bestemmelse (beboelse, arbejde, fritid)
- til fremstilling af beholdere, der skal anvendes til dyrkning, og eventuel genbehandling af disse, eller til fremstilling af emballage, som kan komme i berøring med — eller andre materialer, der kan kontaminere — råvarer, varer på mellemstadiet og/eller færdigvarer, som er bestemt til konsum og/eller foder, og eventuel genbehandling af disse
- på legepladser og andre udendørsfaciliteter til rekreative formål eller i andre situationer, hvor der er fare for, at det kan komme i berøring med huden

iii) gammelt behandlet træ:

Dette forbud gælder ikke, såfremt træet markedsføres som brugt træ. Dog må dette træ ikke anvendes:

- til dekorative eller andre formål inde i bygninger uanset disses bestemmelse (beboelse, arbejde, fritid)
- til fremstilling af beholdere, der skal anvendes til dyrkning, og eventuel genbehandling af disse, eller til fremstilling af emballage, som kan komme i berøring med — eller andre materialer, der kan kontaminere — råvarer, varer på mellemstadiet og/eller færdigvarer, som er bestemt til konsum og/eller foder, og eventuel genbehandling af disse
- på legepladser og andre udendørsfaciliteter til rekreative formål.

33. Chloroform CAS nr. 67-66-3
34. Tetrachlormethan CAS nr. 56-23-5
35. 1,1,2-trichlorethan CAS nr. 79-00-5
36. 1,1,2,2-tetrachlorethan CAS nr. 79-34-5
37. 1,1,1,2-tetrachlorethan CAS nr. 630-20-6
38. Pentachlorethan CAS nr. 76-01-7
39. 1,1-dichlorethylen CAS nr. 75-35-4
40. 1,1,1-trichlorethan CAS nr. 71-55-6

Må ikke anvendes i koncentrationer på eller over 0,1 vægtprocent i stoffer og præparater, som markedsføres til privat brug.

Medmindre andet gælder ifølge Fællesskabets bestemmelser om klassificering, emballering og etikettering af farlige stoffer og præparater, skal emballagen til sådanne stoffer og præparater, som indeholder dem i koncentrationer på eller over 0,1 %, være læseligt og uudsletteligt mærket med: Udelukkende til erhvervmæssig brug.

Som undtagelsesbestemmelse gælder denne bestemmelse ikke for:

- a) lægemidler til mennesker eller dyr, som defineret i direktiv 65/65/EØF, senest ændret ved direktiv 89/381/EØF
- b) kosmetiske midler som defineret i direktiv 76/768/EØF, senest ændret ved direktiv 89/679/EØF

TILLÆG

Punkt 29 — Kræftfremkaldende stoffer

Liste 1, kategori 1

2-naphtylamin	CAS nr. 91-59-8
4-aminobiphenyl	CAS nr. 92-67-1
benzidin; 4,4'-diaminobiphenyl	CAS nr. 92-87-5
chromtrioxid; chrom (VI) oxid	CAS nr. 1333-82-0
arsensyre og salte deraf	CAS nr. —
diarsenpentaoxid; arsenpentoxid	CAS nr. 1303-28-2
diarsentrioxid, arsenetrioxid	CAS nr. 1327-53-3
asbest	CAS nr. 132207-33-1 132207-32-0 12172-73-5 77536-66-4 77536-68-6 77536-67-5
benzen	CAS nr. 71-43-2
bis(chlormethyl)ether; dichlordimethylether	CAS nr. 542-88-1
chlormethylmethylether; chlordinmethylether	CAS nr. 107-30-2
dinikkeltrioxid	CAS nr. 1314-06-3
erionit	CAS nr. 12510-42-8
nikkeldioxid	CAS nr. 12035-36-8
nikkelmonoxid	CAS nr. 1313-99-1
trinikkeldisulfid	CAS nr. 12035-72-2
nikkelsulfid	CAS nr. 16812-54-7
salte af 2-naphtylamin	CAS nr. —
salte af 4-aminobiphenyl	CAS nr. —
salte af benzidin	CAS nr. —
vinylchlorid; chlorethylen	CAS nr. 75-01-4
zinkchromater, herunder zinkkaliumchromat	CAS nr. —

Liste 2, kategori 2

1-methyl-3-nitro-1-nitrosoguanidin	CAS nr. 70-25-7
1,2-dibrom-3-chlorpropan	CAS nr. 97-12-8
1,2-dimethylhydrazin	CAS nr. 540-73-8
1,3-butadien	CAS nr. 106-99-0
1,3-dichlor-2-propanol	CAS nr. 96-23-1
1,3-propansulten	CAS nr. 1120-71-4
3-propanolid; 1,3-propiolacton	CAS nr. 57-57-8
1,4-dichlorbut-2-en	CAS nr. 764-41-0
2-nitronaphtalen	CAS nr. 581-89-5
2-nitropropan	CAS nr. 79-46-9
2,2'-dichlor-4,4'-methylendianilin; 4,4'-methylenbis(2-chloranilin)	CAS nr. 101-14-4
2,2'-(nitrosoimino)bisethanol	CAS nr. 1116-54-7
3,3'-dichlorbenzidin	CAS nr. 91-94-1
3,3'-dimethoxybenzidin; o-dianisidin	CAS nr. 119-90-4
3,3'-dimethoxybenzidin; o-dianisidin	CAS nr. 119-90-4
3,3'-dimethoxybenzidin; o-tolidin	CAS nr. 119-93-7
4-aminoazobenzen	CAS nr. 60-09-3
4-amino-3-fluorphenol	CAS nr. 399-95-1
4-methyl-m-phenylendiamin	CAS nr. 95-80-7
4-nitrobiphenyl	CAS nr. 92-93-3
4,4'-methylendi-o-toluidin	CAS nr. 838-88-0
4,4'-diaminodiphenylmethan; 4,4'-methylendianilin	CAS nr. 101-77-9
5-nitroacenaphthen	CAS nr. 602-87-9
4-o-tolylazo-o-toluidin; 4-amino-2',3-dimethylazobenzen; fast garnet GBC base; AAT	CAS nr. 97-56-3
dinatrium-{5-[4'-((2,6-dihydroxy-3-((2-hydroxy-5-sulfophenyl)-azo)phenyl)azo)(1,1'-biphenyl)4-yl)azo]salicylato (4-)}cuprat(2-) cadmiumoxid	CAS nr. 16071-86-6
ekstrakter (råolie), tungt naphthendestillat solvent	CAS nr. 1306-19-0
ekstrakter (råolie), tungt paraffindestillat solvent	CAS nr. 64742-11-6
ekstrakter (råolie), let naphthendestillat solvent	CAS nr. 64742-04-7 CAS nr. 64742-03-6

ekstrakter (råolie), let paraffindestillat solvent	CAS nr. 64742-05-8
ekstrakter (råolie), let vakuumgasolie solvent	CAS nr. 91995-78-7
carbonhydrider, C ₂₆₋₅₅ , aromatrige	CAS nr. 97722-04-8
N,N-dimethylhydrazin	CAS nr. 57-14-7
acrylamid	CAS nr. 79-06-1
acrylonitril	CAS nr. 107-13-1
α,α,α-trichlortoluen, trichlormethylbenzen	CAS nr. 98-07-7
benzo[a]anthracen	CAS nr. 56-55-3
benzo[a]pyren; benzo[d,e,f]chrysen	CAS nr. 50-32-8
benzo[a]fluoranthen; benzo[e]acephenantrilen	CAS nr. 205-99-2
benzo[j]fluoranthen	CAS nr. 205-82-3
benzo[k]fluoranthen	CAS nr. 207-08-9
beryllium	CAS nr. 7440-41-7
berylliumforbindelser med undtagelse af berylliumaluminiumsilicater	CAS nr. —
cadmiumchlorid	CAS nr. 10108-64-2
cadmiumsulfat	CAS nr. 10124-36-4
calciumchromat	CAS nr. 13765-19-0
captafol (ISO); 1,2,3,6-tetrahydro-N-(1,1,2,2-tetrachlorethylthio)-phthalimid	CAS nr. 2425-06-1
carbadox (INN); methyl-3-(quinoxalin-2-ylmetylen)carbazat-1,4-dioxid; 2-(methoxycarbonylhydrazonometyl)quinoxalin-1,4-dioxid	CAS nr. 6804-07-5
chrom(III)chromat; chromichromat; chrom(III) salt af chrom(VI)syre	CAS nr. 24613-89-6
diazomethan	CAS nr. 334-88-3
dibenzo[a,h]anthracen	CAS nr. 53-70-3
diethylsulfat	CAS nr. 64-67-5
dimethylsulfat	CAS nr. 77-78-1
dimethylcarbamoylechlorid	CAS nr. 79-44-7
dimethylnitrosamin; N-nitrosodimethylamin	CAS nr. 62-75-9
dimethylsulfamoylechlorid	CAS nr. 13360-57-1
1-chlor-2,3-epoxypropan; epichlorhydrin	CAS nr. 106-89-8
1,2-dichlorethan; ethylendichlorid	CAS nr. 107-06-2
ethylenoxid; oxiran	CAS nr. 75-21-8
ethylenimin; aziridin	CAS nr. 151-56-4
hexachlorbenzen	CAS nr. 118-74-1
hexamethylphosphortriamid	CAS nr. 680-31-9
hydrazin	CAS nr. 302-01-2
hydrazobenzen; 1,2-diphenylhydrazin	CAS nr. 122-66-7
methylacrylamidomethoxyacetat (der indeholder ≥ 0,1 % acrylamid)	CAS nr. 77402-03-0
(methyl-ONN-azoxy)methylacetat; (methylazoxymethyl)acetat	CAS nr. 592-62-1
nitrofen (ISO); 2,4-dichlorphenyl-4-nitrophenylether	CAS nr. 1836-75-5
nitrosodipropylamin	CAS nr. 621-64-7
2-methoxyanilin; o-anisidin	CAS nr. 90-04-0
kaliumbromat	CAS nr. 7758-01-2
propylenoxid; 1,2-epoxypropan; methyloxiran	CAS nr. 75-56-9
o-toluidin	CAS nr. 95-53-4
2-methylaziridin; propylenimin	CAS nr. 75-55-8
salte af 2,2'-dichlor-4,4'-methylendianilin; salte af 4,4'-metylenbis(2-chloranilin)	CAS nr. —
salte af 3,3'-dichlorbenzidin	CAS nr. —
salte af 3,3'-dimethoxybenzidin; salte af o-dianisidin	CAS nr. —
salte af 3,3' dimethylbenzidin, salte af o-tolidin	CAS nr. —
strophantiumchromat	CAS nr. 7789-06-2
styrenoxid; (epoxyethyl)benzen; phenyloxiran	CAS nr. 96-09-3
sulfallat (ISO); 2-chlorallyldiethylthiocarbamat	CAS nr. 95-06-7
thioacetamid	CAS nr. 62-55-5
urethan (INN); ethylcarbamat	CAS nr. 51-79-6

Punkt 30 — Mutagene stoffer

Liste 3, kategori 1

Der er ingen stoffer i denne kategori.

Liste 4, kategori 2

1,2-dibrom-3-chlorpropan
acrylamid

CAS nr. 96-12-8
CAS nr. 79-06-1

benzo[a]pyren; benzo[d,e,f]chrysen	CAS nr. 50-32-8
diethylsulfat	CAS nr. 64-67-5
ethylenoxid; oxiran	CAS nr. 75-21-8
ethylenimin;	CAS nr. 151-56-4
hexamethylphosphortriamid	CAS nr. 680-31-9
methylacrylamidomethoxyacetat (der indeholder $\geq 0,1$ % acrylamid)	CAS nr. 77402-03-0

Punkt 31 — Reproduktionstoksiske stoffer

Liste 5, kategori 1

blyhexafluorosilicat	CAS nr. 25808-74-6
blyacetat, basisk	CAS nr. 1335-32-6
blyalkyler	CAS nr. —
blyazid	CAS nr. 13424-46-9
blychromat	CAS nr. 7758-97-6
blyforbindelser, undtagen sådanne nævnt andetsteds i dette bilag	CAS nr. —
blydi(acetat)	CAS nr. 301-04-2
bly-2,4,6-trinitroresorcinolat; blystypnat	CAS nr. 15245-44-0
bly(II)methansulfonat	CAS nr. 17570-76-2
triblybis(orthophosphat)	CAS nr. 7446-27-7
warfarin; 4-hydroxy-3-(3-oxo-1-phenylbutyl)-coumarin	CAS nr. 81-81-2

Liste 6, kategori 2

2-ethoxyethanol; ethylglycol	CAS nr. 110-80-5
2-ethylhexyl-[[[3,5-bis(1,1-dimethylethyl)-4-hydroxyphenyl]-methyl]- thio]acetat	CAS nr. 80387-97-9
2-methoxyethanol; methylglycol	CAS nr. 109-86-4
benzo[a]pyren; benzo[d,e,f]chrysen	CAS nr. 50-32-8
binapacryl (ISO); 2-sec-butyl-4,6-dinitrophenyl-3-methylcrotonat	CAS nr. 485-31-4
N,N-dimethylformamid	CAS nr. 68-12-2
dinoseb; 2-(1-methyl-n-propyl)-4,6-dinitrophenol	CAS nr. 88-85-7
dinoterb; 2-tert-butyl-4,6-dinitrophenol	CAS nr. 1420-07-1
ethylenthourinstof; imidazolin-2-thion	CAS nr. 96-45-7
2-ethoxyethylacetat; ethylglycolacetat	CAS nr. 111-15-9
(methyl-ONN-azoxy)methylacetat; (methylazoxymethyl)acetat	CAS nr. 592-62-1
2-methoxyethylacetat; methylglycolacetat	CAS nr. 110-49-6
tetracarbonylnikkel; nikkelcarbonyl	CAS nr. 13463-39-3
nitrofen (ISO); 2,4-dichlorphenyl-4-nitrophenylether	CAS nr. 1836-75-5
salte og estere af dinoseb, undtagen sådanne nævnt andetsteds i dette tillæg	CAS nr. —
salte og estere af dinoterb	CAS nr. —

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDETS DIREKTIV 94/62/EF

af 20. december 1994

om emballage og emballageaffald

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET
FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 100 A,

under henvisning til forslag fra Kommissionen ⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽²⁾,

i henhold til fremgangsmåden i traktatens artikel 189 B ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

Det er nødvendigt at harmonisere medlemsstaternes foranstaltninger i forbindelse med håndtering af emballage og emballageaffald, for på den ene side at forebygge og mindske miljøbelastningen, og derved sikre et højt miljøbeskyttelsesniveau, og for at garantere det indre markeds funktion og undgå handelshindringer og forvridding og begrænsning af konkurrencen i Fællesskabet;

den bedste måde at undgå emballageaffald på er at reducere den samlede mængde emballage;

det er som et generelt princip i forhold til direktivets mål vigtigt at påse, at foranstaltninger, som en medlemsstat træffer for at beskytte miljøet, ikke forringer andre medlemsstaters mulighed for at opfylde direktivets mål;

reduktionen af affaldsmængden er en nødvendig forudsætning for den bæredygtige vækst, som udtrykkelig omtales i traktaten om Den Europæiske Union;

Fællesskabets politik skal omfatte alle former for emballage på markedet og alle former for emballageaffald;

Rådets direktiv 85/339/EØF af 27. juni 1985 om emballager til flydende levnedsmidler ⁽⁴⁾ bør derfor ophæves;

emballage har en grundlæggende samfundsmæssig og økonomisk funktion, og foranstaltningerne i dette direktiv må derfor ikke indskrænke andre relevante krav i lovgivningen til kvaliteten og transporten af emballage eller emballerede produkter;

i overensstemmelse med Fællesskabets strategi for håndtering af affald som udformet i Rådets resolution af 7. maj 1990 om affaldspolitik ⁽⁵⁾ og i Rådets direktiv 75/442/EØF af 15. juli 1975 om affald ⁽⁶⁾ skal håndteringen af emballage og emballageaffald først og fremmest tage sigte på, at produktion af emballageaffald forebygges, og dernæst, at emballage skal kunne genbruges og emballageaffald genvindes eller på anden måde genanvendes, således at omfanget af den endelige bortskaffelse kan nedbringes;

indtil der foreligger videnskabelige og teknologiske resultater vedrørende genanvendelsesprocesser, betragtes genbrug og genindvinding som de foretrukne processer med hensyn til miljøbelastning; dette indebærer, at medlemsstaterne skal indføre ordninger, der sikrer returnering af brugt emballage og/eller emballageaffald; der bør hurtigst muligt fuldføres livscyklusanalyser med henblik på at begrunde en klar prioriteringsrækkefølge mellem genbrugsemballage, genvindelig og genanvendelig emballage;

hensigtsmæssige foranstaltninger skal tages i brug for at forebygge produktion af emballageaffald, herunder initiativer i medlemsstaterne i overensstemmelse med målsætningerne i dette direktiv;

medlemsstaterne kan i overensstemmelse med traktaten fremme genbrugssystemer for emballage, der kan genbruges på en for miljøet fornuftig måde, idet denne metode kan bidrage til at beskytte miljøet;

fra en miljømæssig betragtning må genvinding udgøre et væsentligt led i genanvendelsen med det primære sigte at

⁽¹⁾ EFT nr. C 263 af 12. 10. 1992, s. 1 og EFT nr. C 285 af 21. 10. 1993, s. 1.

⁽²⁾ EFT nr. C 129 af 10. 5. 1993, s. 18.

⁽³⁾ Europa-Parlamentets udtalelse af 23. juni 1993 (EFT nr. C 194 af 19. 7. 1993, s. 177), Rådets fælles holdning af 4. marts 1994 (EFT nr. C 137 af 19. 5. 1994, s. 65) og Europa-Parlamentets afgørelse af 4. maj 1994 (EFT nr. C 205 af 25. 7. 1994, s. 163). Bekræftet den 2. december 1993 (EFT nr. C 342 af 20. 12. 1993, s. 15). Forligsudvalgets fælles udkast af 8. november 1994.

⁽⁴⁾ EFT nr. L 176 af 6. 7. 1985, s. 18. Direktivet er senest ændret ved direktiv 91/692/EØF (EFT nr. L 377 af 31. 12. 1991, s. 48).

⁽⁵⁾ EFT nr. C 122 af 18. 5. 1990, s. 2.

⁽⁶⁾ EFT nr. L 194 af 29. 7. 1975, s. 47. Direktivet er ændret ved direktiv 91/156/EØF (EFT nr. L 78 af 26. 3. 1991, s. 32).

nedbringe forbruget af energi og basisråvarer samt begrænse den endelige bortskaffelse af affald;

energigenvinding er et effektivt middel til genanvendelse af emballageaffald;

de mål, som medlemsstaterne fastsætter for genanvendelse og genvinding af emballageaffald, bør ligge inden for visse intervaller, således at de forskellige forhold i medlemsstaterne kan tages i betragtning, og det kan undgås, at der skabes hindringer for handelen, og at der opstår konkurrenceforvridning;

hvis der skal opnås resultater på mellemlang sigt, og hvis erhvervsdrivende, forbrugere og offentlige myndigheder skal kunne gøre sig det nødvendige langsigtede perspektiv klart, bør der fastsættes en frist på mellemlang sigt til opfyldelsen af ovennævnte mål og en frist på lang sigt for de mål, som bør fastsættes på et senere stadium med henblik på at udbygge disse mål væsentligt;

Europa-Parlamentet og Rådet bør på grundlag af rapporter fra Kommissionen vurdere den praktiske erfaring, medlemsstaterne har høstet i forbindelse med de nævnte måls gennemførelse og resultaterne fra forskning og evalueringsteknikker, som f. eks. økobalancer;

medlemsstater, der har udarbejdet eller vil udarbejde programmer, som går videre end disse mål, bør ud fra et hensyn til et højt niveau af miljøbeskyttelse kunne forfølge sådanne mål på betingelse af, at disse foranstaltninger ikke griber forstyrrende ind i det indre marked og ikke hindrer andre medlemsstater i at overholde direktivet; Kommissionen bør godkende disse foranstaltninger på grundlag af en passende undersøgelse;

visse medlemsstater kan på grund af deres særlige forhold få tilladelse til at fastsætte lavere mål på betingelse af, at de når et mindstemål for genanvendelse inden for den normale frist og de generelle mål inden for en længere frist;

håndteringen af emballage og emballageaffald gør det nødvendigt, at der i medlemsstaterne indføres retur-, indamlings- og genanvendelsessystemer: sådanne systemer skal være åbne for deltagelse af alle interesserede kredse og skal være udformet på en sådan måde, at der i overensstemmelse med traktaten undgås forskelsbehandling af importerede produkter samt handelshindringer og konkurrenceforvridning og sikres den størst mulige returløb af emballage og emballageaffald;

spørgsmålet om mærkning af emballage på fællesskabsplan skal undersøges nærmere, men bør afgøres af Fællesskabet i nær fremtid;

for at formindske emballagens og emballageaffaldets miljøbelastning mest muligt og for at undgå handelshindringer og konkurrenceforvridning er det også nødvendigt at definere de væsentlige krav til sammensætningen af og egenskaberne ved genbrugsemballage og genanvendelig, herunder genvindelig, emballage;

indholdet af skadelige metaller og andre stoffer i emballage skal begrænses af hensyn til deres miljøbelastning (særlig af hensyn til stoffernes formodede tilstedeværelse i emissionerne eller asken, når emballagen forbrændes, eller i perkolatet, når emballagen deponeres); som et første skridt til at mindske emballageaffalds toksicitet bør det hindres, at der bruges skadelige tungmetaller i emballage eller kontrolleres, at der ikke sker migration af sådanne elementer i miljøet; dog skal Kommissionen efter en udvalgsprocedure kunne fastsætte passende undtagelser i særlige tilfælde;

sortering af affald ved kilden er afgørende for opnåelse af et højt genvindingsniveau og for at hindre sundheds- og sikkerhedsproblemer for de personer, som skal indsamle og bearbejde emballageaffaldet;

krav til emballagefremstilling bør ikke finde anvendelse på emballage anvendt til et bestemt produkt forud for datoen for dette direktivs vedtagelse; der er tillige behov for en overgangsperiode for markedsføring af emballage;

gennemførelsen af bestemmelsen om, at emballage, som markedsføres, skal opfylde alle væsentlige krav, bør ske under hensyn til, at den kompetente standardiseringsmyndighed er ved at opstille europæiske standarder; dog bør bestemmelserne om godtgørelse af de nationale standarders overensstemmelse gælde straks;

udarbejdelsen af europæiske standarder i forbindelse med de væsentlige krav og andre tilknyttede spørgsmål skal fremmes;

de i dette direktiv omhandlede foranstaltninger forudsætter, at der udvikles genanvendelses- og genvindingskapacitet samt afsætningsmuligheder for genvundet emballagemateriale;

indarbejdelse af genvundet materiale i emballage må ikke være i strid med relevante bestemmelser om hygiejne, sundhed og forbrugersikkerhed;

der er behov for information på fællesskabsplan om mængden af emballage og emballageaffald for at bidrage til at gøre det muligt at kontrollere, at dette direktivs mål gennemføres;

det er væsentligt, at alle, der tager del i fremstillingen, brugen, importen og distributionen af emballage og emballerede produkter i højere grad gør sig klart, i hvilket omfang emballage bliver til affald, og at de i henhold til princippet om, at forurenere betaler, påtager sig ansvar for sådant affald; udformningen og gennemførelsen af de i dette direktiv omhandlede foranstaltninger vil i givet fald indebære og forudsætte et nært samarbejde mellem alle parter som led i et fælles ansvar;

forbrugere spiller en afgørende rolle i håndteringen af emballage og emballageaffald, og forbrugeroplysningen bør derfor tage sigte på at tilpasse forbrugernes adfærd og holdning;

medtagelsen i de planer for håndtering af affald, der kræves i henhold til direktiv 75/442/EØF, af et særligt kapitel om emballage- og emballageaffaldshåndtering vil bidrage til, at dette direktiv kan blive gennemført effektivt;

for lettere at nå de i dette direktiv fastsatte mål kan det være nødvendigt, at Fællesskabet og medlemsstaterne anvender økonomiske instrumenter i overensstemmelse med traktatens bestemmelser for at undgå nye former for protektionisme;

uanset direktiv 83/189/EØF af 28. marts 1983 om en informationsprocedure med hensyn til tekniske standarder og forskrifter⁽¹⁾ bør medlemsstaterne anmelde udkastene til de foranstaltninger, de agter at vedtage, til Kommissionen, således at den kan fastslå, om de er i overensstemmelse med direktivet;

tilpasningen til den videnskabelige og tekniske udvikling af identifikationssystemet for emballage og af skemaerne med oplysninger fra databaserne varetages af Kommissionen efter en udvalgsprocedure;

der skal være mulighed for at træffe særlige foranstaltninger for at afhjælpe de vanskeligheder, der måtte opstå med hensyn til gennemførelsen af nærværende direktiv, om fornødent efter den samme udvalgsprocedure —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

Formål

1. Formålet med dette direktiv er at harmonisere medlemsstaternes foranstaltninger i forbindelse med håndtering af emballage og emballageaffald for på den ene side

at forebygge og mindske miljøbelastningen herfra i samtlige medlemsstater samt i tredjelande og derved sikre et højt miljøbeskyttelsesniveau, og for på den anden side at garantere det indre markeds funktion og undgå handelshindringer og forvridning og begrænsning af konkurrencen i Fællesskabet.

2. I den forbindelse fastsætter direktivet foranstaltninger rettet mod, som første prioritet, at forebygge produktion af emballageaffald, og som andre grundlæggende principper, genbrug af emballage samt genvinding og andre former for genanvendelse af emballageaffald samt, som følge heraf, reduktion af den endelige bortskaffelse af affaldet.

Artikel 2

Anvendelsesområde

1. Dette direktiv finder anvendelse på al emballage, der markedsføres i Fællesskabet, og alt emballageaffald, uanset om det anvendes i, eller stammer fra industri-, handels-, kontor-, værksteds-, service-, husholdnings- eller andre sektorer, og uanset hvilke materialer der er anvendt.

2. Dette direktiv indskrænker ikke de bestående kvalitetskrav til emballage, herunder kravene til sikkerhed, beskyttelse af sundhed og hygiejne i forbindelse med de emballerede produkter eller de eksisterende krav vedrørende transport, eller bestemmelserne i Rådets direktiv 91/689/EØF af 12. december 1991 om farligt affald⁽²⁾.

Artikel 3

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

- 1) »emballage«: alle produkter af hvilken som helst art og materiale, som anvendes til pakning, beskyttelse, håndtering, levering fra producenten til brugeren eller forbrugeren og præsentation af varer, det være sig råvarer eller forarbejdede varer. Alle engangsartikler, der anvendes til samme formål, skal tilsvarende betragtes som emballage.

Emballage omfatter kun:

- a) »salgsemballage eller primæremballage«, dvs. emballage udformet på en sådan måde, at den på salgsstedet udgør en salgsenhed for den endelige bruger eller forbrugeren
- b) »multipak eller sekundær emballage«, dvs. emballage udformet på en sådan måde, at den på salgsstedet udgør en samling af et vist antal

⁽¹⁾ EFT nr. L 109 af 26. 4. 1983, s. 8. Direktivet er senest ændret ved direktiv 92/400/EØF (EFT nr. L 221 af 6. 8. 1992, s. 55).

⁽²⁾ EFT nr. L 377 af 31. 12. 1991, s. 20.

salgsenheder, uanset om den sælges som sådan til den endelige bruger eller forbruger, eller om den kun bruges til at fylde hylderne på salgsstedet; den kan fjernes fra varen, uden at dette ændrer varens egenskaber

- c) »transportemballage eller tertiær emballage«, dvs. emballage udformet på en sådan måde, at håndtering og transport af et antal salgsenheder eller multipak-emballager gøres lettere, så skader forårsaget af fysisk håndtering eller transport kan undgås. Transportemballage omfatter ikke vej-, jernbane-, skibs- og luftfragtcontainere
- 2) »emballageaffald«: enhver emballage eller ethvert emballagemateriale, der er omfattet af definitionen på affald i direktiv 75/442/EØF, bortset fra spildprodukter fra produktionen
- 3) »emballageaffaldshåndtering«: håndtering af affald som defineret i direktiv 75/442/EØF
- 4) »forebyggelse«: reduktion af mængden og miljøskadeligheden
- af materialer og stoffer i emballage og emballageaffald
  - af emballage og emballageaffald på produktions-, markedsførings-, distributions-, anvendelses- og bortskaffelsesstadiet
- navnlig gennem udvikling af renere produkter og teknologier
- 5) »genbrug«: enhver bortskaffelsesform, hvor emballage, som er udformet med henblik på i sin levetid at kunne genbruges mindst et bestemt antal gange, genpåfyldes eller genbruges til samme formål, som den er udformet til, med eller uden støtte af hjælpeprodukter, som findes på markedet, og som muliggør genpåfyldning af emballagen; genbrugt emballage bliver til emballageaffald, når det ikke længere kan genbruges
- 6) »genanvendelse«: enhver af de bortskaffelsesformer, der er anført i bilag II B til direktiv 75/442/EØF
- 7) »genvinding«: oparbejdning i en produktionsproces af affaldsmaterialerne til deres oprindelige formål eller til andre formål, herunder også organisk genvinding, men ikke energiudnyttelse
- 8) »energiudnyttelse«: anvendelse af brændbart emballageaffald til energifremstilling direkte ved forbrænding sammen med eller uden andet affald, men med anvendelse af varmen
- 9) »organisk genvinding«: aerob behandling (kompostering) eller anaerob behandling (biogasudvinding)

via mikroorganismer og under kontrollerede former af emballageaffaldets bionedbrydelige dele, hvorved der produceres stabiliserede organiske jordforbedringsmidler eller metan. Nedgravning af affaldet betragtes ikke som organisk genvinding

- 10) »bortskaffelse«: enhver af de bortskaffelsesformer, der er anført i bilag II A til direktiv 75/442/EØF
- 11) »økonomiske beslutningstagere«: i forbindelse med emballage, leverandører af emballagematerialer, emballageproducenter og -omdannelsesvirksomheder, påfyldningsvirksomheder og emballagebrugere, -importører, -forhandlere og -distributører, offentlige myndigheder og offentligretlige organisationer
- 12) »frivillig aftale«: formel aftale mellem medlemsstatens kompetente myndigheder og de berørte erhvervssektorer; den skal stå åben for alle de parter, der ønsker at underkaste sig aftalens betingelser med henblik på at få gennemført direktivets mål.

Artikel 4

Forebyggelse

1. Ud over de forebyggende foranstaltninger mod produktion af emballageaffald, som iværksættes i henhold til artikel 9, sørger medlemsstaterne for, at der bliver iværksat andre forebyggende foranstaltninger. Disse kan bestå af nationale programmer eller tilsvarende foranstaltninger, der eventuelt iværksættes i samråd med samtlige økonomiske beslutningstagere, og som tager sigte på at samle og udnytte de forskellige forebyggelsesrelevante initiativer, der træffes i medlemsstaterne. De skal respektere formålet med dette direktiv, jf. artikel 1, stk. 1.

2. Kommissionen bidrager til at fremme forebyggelsen ved at tilskynde til udarbejdelsen af egnede europæiske standarder, jf. artikel 10.

Artikel 5

Genbrug

Medlemsstaterne kan i overensstemmelse med traktaten fremme genbrugssystemer for emballage, der kan genbruges på en miljømæssigt fornuftig måde.

Artikel 6

Genanvendelse og genvinding

1. For at opfylde formålet med dette direktiv træffer medlemsstaterne de nødvendige foranstaltninger til på hele deres område at nå følgende mål:

- a) senest fem år efter datoen for dette direktivs gennemførelse i national ret skal mellem 50 vægtprocent som et minimum og 65 vægtprocent som et maksimum af emballageaffaldet genanvendes
- b) inden for rammerne af dette generelle mål skal, inden for samme tidsfrist, mellem 25 vægtprocent som et minimum og 45 vægtprocent som et maksimum af samtlige de materialer, der indgår i emballageaffaldet, genvindes med et minimum på 15 vægtprocent for hvert emballagemateriale
- c) senest ti år efter datoen for dette direktivs gennemførelse i national ret, skal der genanvendes og genvindes en procentdel, som Rådet fastsætter i overensstemmelse med stk. 3, litra b), med henblik på en kraftig stigning i måltallene i litra a) og b).

2. Medlemsstaterne tilskynder industrien til ved fremstilling af emballage og andre produkter, at bruge materialer, der stammer fra genvundet emballageaffald, hvis dette er hensigtsmæssigt.

3. a) Europa-Parlamentet og Rådet vurderer på grundlag af en interimrapport fra Kommissionen og, fire år efter den i stk. 1, litra a), omhandlede dato, på grundlag af en endelig rapport, de erfaringer, som medlemsstaterne har gjort ved gennemførelsen af de mål, der er fastsat i stk. 1, litra a) og b), og stk. 2, samt resultaterne af forskning og vurderingsteknikker, f. eks. økobalancer

b) senest seks måneder inden afslutningen af den første femårsperiode, jf. stk. 1, litra a), opstiller Rådet med kvalificeret flertal, på forslag af Kommissionen, de konkrete mål for den anden femårsperiode, jf. stk. 1, litra c). Denne proces gentages hvert femte år.

4. De foranstaltninger og mål, der er nævnt i stk. 1, litra a) og b), offentliggøres af medlemsstaterne og gøres til genstand for en oplysningskampagne, der er rettet mod såvel offentligheden som de økonomiske beslutningstagere.

5. Grækenland, Irland og Portugal kan på grund af deres specifikke situation, dvs. henholdsvis det store antal småøer, den udbredte forekomst af landdistrikter og bjergområder samt det nuværende lave emballageforbrug, beslutte

- a) senest fem år fra datoen for direktivets gennemførelse at nå lavere mål end dem, der er fastsat i stk. 1, litra a) og b), ovenfor, men skal mindst nå op på 25 % genanvendelse
- b) samtidig at forlænge fristen for at nå målene i stk. 1, litra a) og b), dog højst indtil den 31. december 2005.

6. Medlemsstater, som allerede har vedtaget eller planlægger at vedtage programmer, som rækker ud over målene i stk. 1, litra a) og b), og som har tilstrækkelig

kapacitet til genanvendelse og genvinding, kan forfølge disse mål med henblik på et højt miljøbeskyttelsesniveau, såfremt de pågældende foranstaltninger hverken giver anledning til forvridding på det indre marked eller er til hinder for, at andre medlemsstater kan opfylde direktivet. Medlemsstaterne underretter Kommissionen herom. Kommissionen bekræfter disse foranstaltninger efter sammen med medlemsstaterne at have forvisset sig om, at de er forenelige med ovenstående betragtninger, og at de ikke udgør et vilkårligt middel til diskrimination eller en skjult handelshindring mellem medlemsstaterne.

Artikel 7

Retur-, indsamlings- og genanvendelsessystemer

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til, at der indføres systemer til sikring af:

- a) tilbagetagelse og/eller indsamling af brugt emballage og/eller emballageaffald fra forbrugeren, fra enhver anden endelig bruger eller fra affaldsstrømmen, med henblik på håndtering af den brugte emballage eller emballageaffaldet på den mest hensigtsmæssige måde
- b) genbrug eller genanvendelse, herunder genvinding af indsamlet emballage og/eller emballageaffald

for at opfylde målene i dette direktiv.

Sådanne systemer skal være åbne for deltagelse fra erhvervsdrivende i de berørte sektorer og for deltagelse fra de kompetente offentlige myndigheders side. De skal også gælde for importerede varer på ikke-diskriminerende betingelser, herunder med hensyn til reglerne for adgang til systemerne og eventuelle afgifter; systemerne skal udformes på en sådan måde, at handelshindringer eller konkurrenceforvridding undgås i overensstemmelse med traktaten.

2. De i stk. 1 omhandlede foranstaltninger indgår i en politik, der omfatter al emballage og alt emballageaffald, navnlig under hensyntagen til forbruger- og miljøbeskyttelse, beskyttelse af sundhed, sikkerhed og hygiejne, beskyttelse af de emballerede varers og de anvendte materialers kvalitet, ægthed og tekniske egenskaber såvel som beskyttelse af industriel og kommerciel ejendomsret.

Artikel 8

Mærknings- og identifikationsordning

1. Rådet træffer, på traktatens betingelser senest to år efter dette direktivs ikrafttræden, afgørelse om mærkning af emballage.

2. For at fremme indsamling, genbrug og genanvendelse, herunder genvinding, angives det på emballagen, til brug for den berørte industri, hvad emballagematerialet/-materialerne består af, med henblik på identifikation eller klassificering.

Med henblik herpå fastlægger Kommissionen senest tolv måneder efter datoen for dette direktivs ikrafttræden på grundlag af bilag I og efter proceduren i artikel 21, de tal og forkortelser, som identifikationssystemet er baseret på; Kommissionen skal ligeledes efter samme procedure fastlægge, hvilke materialer identifikationssystemet skal omfatte.

3. Mærkningen påføres selve emballagen eller etiketten. Den skal være umiddelbart synlig og let læselig. Mærkningen skal have en passende varighed og holdbarhed, også efter emballagens åbning.

Artikel 9

Væsentlige krav

1. Tre år efter datoen for dette direktivs ikrafttræden sørger medlemsstaterne for, at emballage kun markedsføres, hvis den opfylder alle væsentlige krav i dette direktiv, herunder bilag II.

2. Medlemsstaterne formoder fra datoen i artikel 22, stk. 1, at alle væsentlige krav i dette direktiv, herunder bilag II, er opfyldt for emballage, som er i overensstemmelse med

a) de relevante harmoniserede standarder, hvis referencenumre er offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*. Medlemsstaterne offentliggør referencenumrene på de nationale standarder, der gennemfører de harmoniserede standarder

b) de nedenfor i stk. 3 omhandlede relevante nationale standarder, hvis der ikke findes harmoniserede standarder på de områder, der er omfattet af disse standarder.

3. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de nationale standarder, jf. stk. 2, litra b), som de anser for at være i overensstemmelse med de væsentlige krav, denne artikel henviser til. Kommissionen sender straks teksten til disse standarder til de øvrige medlemsstater.

Medlemsstaterne offentliggør referencerne for disse standarder. Kommissionen sørger for, at de offentliggøres i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

4. Hvis en medlemsstat eller Kommissionen finder, at de i stk. 2 omhandlede standarder ikke fuldt ud opfylder de i stk. 1 omhandlede væsentlige krav, indbringer Kommissi-

sionen eller den pågældende medlemsstat sagen for det udvalg, der er nedsat ved direktiv 83/189/EØF med angivelse af grundene hertil. Udvalget afgiver udtalelse herom hurtigst muligt.

På grundlag af udtalelsen meddeler Kommissionen medlemsstaterne, om det er nødvendigt at trække de pågældende standarder tilbage fra de i stk. 2 og 3 nævnte offentliggørelser.

Artikel 10

Standardisering

Kommissionen fremmer i fornødent omfang udarbejdelsen af europæiske standarder i forbindelse med de væsentlige krav, som er omhandlet i bilag II.

Kommissionen fremmer især udarbejdelsen af europæiske standarder i forbindelse med:

- kriterier og metodologier for livscyklusanalyser af emballager
- metoder til måling og kontrol af indholdet af tungmetaller og andre farlige stoffer i emballagen og udslippet heraf til miljøet fra emballager og emballageaffald
- kriterier for et minimumsindhold af genbrugsmaterialer i emballagen for passende typer af emballage
- kriterier for genvindingsmetoder
- kriterier for komposteringsmetoder og produceret kompost
- kriterier for mærkning af emballager.

Artikel 11

Koncentrationerne af tungmetaller i emballage

1. Medlemsstaterne sørger for, at summen af koncentrationerne af bly, cadmium, kviksølv og hexavalent chrom i emballage eller emballagekomponenter ikke overskrider

- 600 ppm på vægtbasis to år efter datoen i artikel 22, stk. 1
- 250 ppm på vægtbasis tre år efter datoen i artikel 22, stk. 1
- 100 ppm på vægtbasis fem år efter datoen i artikel 22, stk. 1.

2. Disse koncentrationsniveauer gælder ikke for emballager, der udelukkende er fremstillet af blykrystalglas som defineret i direktiv 69/493/EØF⁽¹⁾.

3. Kommissionen fastsætter efter proceduren i artikel 21:

(¹) EFT nr. L 326 af 29. 12. 1969, s. 36.

- under hvilke betingelser de ovennævnte koncentrationsniveauer ikke finder anvendelse på genvundne materialer eller på produktcyklusser inden for en lukket og kontrolleret kæde
- hvilke typer emballage der er undtaget fra kravet i stk. 1, tredje led.

Artikel 12

Informationssystemer

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til, at der oprettes harmoniserede databaser om emballage og emballageaffald, hvis dette ikke allerede er sket, som et bidrag til, at medlemsstaterne og Kommissionen kan overvåge gennemførelsen af dette direktivs mål.

2. Med henblik herpå skal databaserne især tilvejebringe oplysninger om de enkelte medlemsstaters emballage- og emballageaffaldsstrømmes omfang, karakteristika og udvikling (herunder oplysninger om indholdet af giftige eller farlige stoffer i emballagematerialet og de komponenter, som er anvendt til fremstillingen heraf).

3. For at harmonisere dataenes karakteristika og præsentation og for at gøre medlemsstaternes data indbyrdes kompatible leverer medlemsstaterne deres disponible data til Kommissionen ved hjælp af skemaer, som Kommissionen vedtager et år efter datoen for dette direktivs vedtagelse efter proceduren i artikel 21, på grundlag af bilag III.

4. Medlemsstaterne tager hensyn til små og mellemstore virksomheders særlige problemer med at tilvejebringe detaljerede data.

5. De indhentede data leveres sammen med de nationale rapporter, jf. artikel 17, og ajourføres i de efterfølgende rapporter.

6. Medlemsstaterne kræver af alle berørte erhvervsdrivende, at de forsyner de kompetente myndigheder med pålidelige data om deres sektor som krævet i denne artikel.

Artikel 13

Oplysninger til emballagebrugerne

Medlemsstaterne træffer senest to år efter datoen i artikel 22, stk. 1, foranstaltninger til at sikre, at alle emballagebrugere, herunder især forbrugerne, får de nødvendige oplysninger om:

- de eksisterende retur-, indsamlings- og genanvendelsesordninger
- det bidrag, de selv kan yde til genbrug, genanvendelse og genvinding af emballage og af emballageaffald
- betydningen af de emballagemærkninger, der findes på markedet
- de relevante elementer i håndteringsplanerne for emballage og emballageaffald som omhandlet i artikel 14.

Artikel 14

Håndteringsplaner

I overensstemmelse med de i dette direktiv omhandlede mål og foranstaltninger indfører medlemsstaterne i de affaldshåndteringsplaner, der kræves i artikel 7 i direktiv 75/442/EØF et særligt kapitel om håndtering af emballage og emballageaffald, som omfatter de foranstaltninger, der skal træffes i henhold til artikel 4 og 5:

Artikel 15

Økonomiske instrumenter

Rådet, som træffer afgørelse på grundlag af de relevante artikler i traktaten, vedtager økonomiske instrumenter for at fremme realiseringen af dette direktivs mål. Så længe der ikke findes sådanne foranstaltninger, kan medlemsstaterne i overensstemmelse med de principper, der gælder for Fællesskabets politik på miljøområdet, bl. a. princippet om at forureneren betaler, og under overholdelse af de forpligtelser, som følger af traktaten, vedtage foranstaltninger med henblik på realiseringen af disse mål.

Artikel 16

Anmeldelse

1. Uden at dette indskrænker bestemmelserne i direktiv 83/189/EØF, skal medlemsstaterne meddele Kommissionen udkastene til de foranstaltninger, de agter at træffe inden for rammerne af dette direktiv, bortset fra foranstaltninger af fiskal karakter, men inklusive tekniske specifikationer i forbindelse med fiskale foranstaltninger, som skal tilskynde til at opfylde sådanne tekniske specifikationer, så Kommissionen kan gennemgå dem i lyset af de gældende bestemmelser; i sådanne tilfælde følger Kommissionen proceduren i ovennævnte direktiv.

2. Hvis den foreslåede foranstaltning også vedrører et teknisk spørgsmål som omhandlet i direktiv 83/189/EØF, kan den pågældende medlemsstat i forbindelse med den i nærværende direktiv fastsatte anmeldelsesprocedure angive, at anmeldelsen også gælder for direktiv 83/189/EØF.

*Artikel 17***Rapporteringspligt**

Medlemsstaterne forelægger i overensstemmelse med artikel 5 i direktiv 91/692/EØF ⁽¹⁾ Kommissionen en rapport om gennemførelsen af nærværende direktiv. Den første rapport skal omfatte perioden 1995 til 1997.

*Artikel 18***Markedsføring**

Medlemsstaterne må ikke forhindre, at emballage, der opfylder bestemmelserne i dette direktiv, markedsføres på deres område.

*Artikel 19***Tilpasning til den videnskabelige og tekniske udvikling**

De ændringer, der er nødvendige for at tilpasse identifikationssystemet — jf. artikel 8, stk. 2, bilag I, og artikel 10, sidste led — og skemaerne med oplysninger fra databaserne — jf. artikel 12, stk. 3, og bilag III — til den videnskabelige og tekniske udvikling, vedtages efter proceduren i artikel 21.

*Artikel 20***Specifikke foranstaltninger**

1. Kommissionen skal efter proceduren i artikel 21 fastsætte, hvilke tekniske foranstaltninger der er nødvendige for at løse eventuelle vanskeligheder i forbindelse med anvendelsen af dette direktivs bestemmelser på navnlig primæremballager til medicinske anordninger og lægemidler, små emballager og luksusemballager.

2. Kommissionen forelægger ligeledes Europa-Parlamentet og Rådet en rapport om enhver anden foranstaltning, der skal træffes, eventuelt ledsaget af et forslag.

*Artikel 21***Udvalgsprocedure**

1. Kommissionen bistås af et udvalg, der består af repræsentanter for medlemsstaterne, og som har Kommissionens repræsentant som formand.

2. Kommissionens repræsentant forelægger udvalget et udkast til de foranstaltninger, der skal træffes. Udvalget afgiver en udtalelse om dette udkast inden for en frist, som formanden kan fastsætte under hensyntagen til, hvor meget det pågældende spørgsmål haster. Det udtaler sig med det flertal, som er fastsat i traktatens artikel 148, stk. 2, for vedtagelse af de afgørelser, som Rådet skal træffe på forslag af Kommissionen. Under afstemningen i udvalget tildeles de stemmer, der afgives af repræsentanterne for medlemsstaterne, den vægt, som er fastlagt i nævnte artikel. Formanden deltager ikke i afstemningen.

3. a) Kommissionen vedtager de påtænkte foranstaltninger, når de er i overensstemmelse med udvalgets udtalelse.

b) Er de påtænkte foranstaltninger ikke i overensstemmelse med udvalgets udtalelse, eller er der ikke afgivet nogen udtalelse, forelægger Kommissionen straks Rådet et forslag til de foranstaltninger, der skal træffes. Rådet træffer afgørelse med kvalificeret flertal.

Har Rådet ikke truffet nogen afgørelse efter udløbet af en frist, som under ingen omstændigheder kan være på over tre måneder regnet fra forslaget forelægges for Rådet, vedtages de foreslåede foranstaltninger af Kommissionen.

*Artikel 22***Gennemførelse i national ret**

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den 30. juni 1996. De underretter straks Kommissionen herom.

2. Når medlemsstaterne vedtager disse love og administrative bestemmelser, skal de indeholde en henvisning til dette direktiv, eller de skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for denne henvisning fastsættes af medlemsstaterne.

3. Medlemsstaterne underretter derudover Kommissionen om alle love og administrative bestemmelser, som de udsteder på områder, der er omfattet af dette direktiv.

4. Kravene til emballagefremstilling gælder under ingen omstændigheder for emballage, der anvendes til et givet produkt inden datoen for dette direktivs ikrafttræden.

5. Medlemsstaterne tillader i en periode på højst fem år fra tidspunktet for dette direktivs ikrafttræden, markedsføring af emballage, der er fremstillet før dette tidspunkt, og som opfylder bestemmelserne i den nationale lovgivning.

⁽¹⁾ EFT nr. L 377 af 31. 12. 1991, s. 48.

Artikel 23

Direktiv 85/339/EØF ophæves fra datoen i artikel 22, stk. 1.

Artikel 24

Dette direktiv træder i kraft på dagen for offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Artikel 25

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 20. december 1994

På Europa-Parlamentets vegne

K. HÄNSCH

Formand

På Rådets vegne

K. KINKEL

Formand

---

*BILAG I***IDENTIFIKATIONSSYSTEM**

For plast anvendes nummerering fra 1 til 19; for papir og pap fra 20 til 39; for metal fra 40 til 49; for træ fra 50 til 59; for tekstiler fra 60 til 69 og for glas fra 70 til 79.

Identifikationssystemet kan også baseres på forkortelser for det eller de anvendte materialer (f. eks. HDPE: High Density Polyethylene). Tal eller forkortelser eller begge dele kan anvendes til at identificere materialer. De omtalte identifikationsmetoder skal anbringes i midten af eller under den grafiske genanvendelses- eller genbrugsmærkning.

BILAG II

VÆSENTLIGE KRAV TIL EMBALLAGES SAMMENSÆTNING OG MULIGHEDERNE FOR GENBRUG OG GENANVENDELSE, HERUNDER GENVINDING, AF EMBALLAGE

1. Krav til emballages fremstilling og sammensætning

- Emballage skal fremstilles på en sådan måde, at emballagens rumfang og vægt mindskes til det minimum, der behøves til at bevare det for det emballerede produkt og for forbrugeren nødvendige sikkerheds-, hygiejne- og acceptniveau.
- Emballage skal udformes, fremstilles og markedsføres på en sådan måde, at den kan genbruges eller genanvendes, herunder genvindes, og således at miljøbelastningen herfra mindskes mest muligt i forbindelse med bortskaffelse af emballageaffald eller restprodukter fra emballageaffaldshåndtering.
- Emballage skal fremstilles på en sådan måde, at indholdet af skadelige og andre farlige stoffer og materialer som bestanddele af emballagematerialet eller af emballagekomponenterne, minimeres for så vidt angår deres tilstedeværelse i emissioner, aske eller perkolat, når emballager eller restprodukter fra håndtering af emballageaffald forbrændes eller deponeres.

2. Krav i forbindelse med emballagens genbrugelighed

Følgende krav skal være opfyldt samtidig:

- emballagens fysiske egenskaber skal være af en sådan art, at emballagen kan genbruges et antal gange under normalt forudsigelige anvendelsesbetingelser,
- det skal være muligt at behandle den brugte emballage i overensstemmelse med sundheds- og sikkerhedskravene for arbejdstagerne,
- emballagen skal opfylde kravene til genanvendelig emballage, når emballagen ikke længere genbruges og dermed bliver til affald.

3. Krav i forbindelse med emballagens genanvendelighed

a) *Genanvendelse i form af materialegenvinding*

Emballage skal fremstilles på en sådan måde, at det er muligt at genvinde en vis vægtprocent af de anvendte materialer til fremstilling af salgbare produkter under hensyn til de gældende standarder i Fællesskabet. Fastsættelsen af denne procentdel kan variere afhængigt af, hvilken type materiale emballagen består af.

b) *Genanvendelse i form af energiudnyttelse*

Emballageaffald, der forarbejdes med henblik på energiudnyttelse, skal have en mindste nedre brændværdi for at give en optimal energiudnyttelse.

c) *Genanvendelse i form af kompostering*

Emballageaffald, der forarbejdes med henblik på kompostering, skal være bionedbrydeligt i en sådan grad, at det ikke hindrer separat indsamling og den komposteringsproces eller -aktivitet, som affaldet underkastes.

d) *Bionedbrydelig emballage*

Bionedbrydeligt emballageaffald skal kunne nedbrydes fysisk, kemisk, termisk eller biologisk på en sådan måde, at det meste af komposten til slut nedbrydes til kuldioxid, biomasse og vand.

BILAG III

MEDLEMSSTATERNES DATABASE VEDRØRENDE EMBALLAGE OG EMBALLAGEAFFALD SKAL INDEHOLDE FØLGENDE DATA (UDFORMES SOM SKEMA 1 TIL 4 I DET FØLGENDE)

1. Med hensyn til både primær, sekundær og tertiær emballage angives:
  - a) mængden af emballageforbruget på nationalt område fordelt på hver større materialekategori (produktion + import - eksport) (skema 1)
  - b) mængden af genbrugt emballage (skema 2).
2. Med hensyn til emballageaffald fra både husholdninger og fra andre kilder angives:
  - a) mængden for hver større materialekategori af genanvendt og bortskaffet affald på nationalt område (produktion + import - eksport) (skema 3)
  - b) mængden af genvundet og genanvendt affald for hver større materialekategori (skema 4).

SKEMA 1

Forbruget af primær, sekundær og tertiær emballage på det nationale område

	Produceret mængde	- Eksporteret mængde	+ Importeret mængde	= Samlet mængde
Glas				
Plast				
Papir/pap (herunder komposit)				
Metal				
Træ				
Andet				
Samlet mængde				

SKEMA 2

Mængden af primær, sekundær og tertiær emballage, der er genbrugt på det nationale område

	Forbruger af emballage (Mængde)	Genbrugt emballage	
		Mængde	Procent
Glas			
Plast			
Papir/pap (herunder komposit)			
Metal			
Træ			
Andet			
Samlet mængde			

SKEMA 3

Mængden af genanvendt og bortskaffet emballageaffald på det nationale område

	Produceret affaldsmængde	- Eksporteret affaldsmængde	+ Importeret affaldsmængde	= Samlet mængde
Husholdningsaffald				
Glasemballage				
Plastemballage				
Papir- og papemballage				
Papkompositemballage				
Metalemballage				
Træemballage				
Samlet mængde af emballageaffald fra husholdninger				
Affald fra andre kilder				
Glasemballage				
Plastemballage				
Papir- og papemballage				
Papkompositemballage				
Metalemballage				
Træemballage				
Samlet mængde af emballageaffald fra andre kilder				

SKEMA 4

Mængden af genvundet og genanvendt emballageaffald på det nationale område

	Samlet genvundet og godkendt mængde	Genvundet mængde		Genanvendt mængde	
		Mængde	Procent	Mængde	Procent
Husholdningsaffald					
Glasemballage					
Plastemballage					
Papir- og papemballage					
Papkompositemballage					
Metalemballage					
Træemballage					
Samlet mængde af emballageaffald fra husholdninger					
Affald fra andre kilder					
Glasemballage					
Plastemballage					
Papir- og papemballage					
Papkompositemballage					
Metalemballage					
Træemballage					
Samlet mængde af emballageaffald fra andre kilder					

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDETS DIREKTIV 94/63/EF

af 20. december 1994

om forebyggelse af emissioner af flygtige organiske forbindelser (VOC) ved benzinoplagring og benzindistribution fra terminaler til servicestationer

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET
FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 100 A,

under henvisning til forslag fra Kommissionen ⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽²⁾,

i henhold til fremgangsmåden i traktatens artikel 189 B ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

I flere af Det Europæiske Fællesskabs handlingsprogrammer for miljøbeskyttelse ⁽⁴⁾ lægges der vægt på forebyggelse og reducere af luftforureningen;

emissionerne af flygtige organiske forbindelser (VOC) fra benzin og opløsningsmidler vil i Fællesskabet nå op på 10 mio. tons om året, hvis der ikke træffes forebyggende foranstaltninger; VOC-emissionerne medvirker til dannelsen af fotokemiske oxidanter som f. eks. ozon, der i stærke koncentrationer er sundhedsfarlig og skadelig for vegetation og materialer; nogle af VOC-emissionerne fra benzin klassificeres som giftige, carcinogene eller teratogene;

i tilknytning til konventionen af 1979 om grænseoverskridende luftforurening over store afstande underskrev Fællesskabet den 2. april 1992 en protokol om forebyggelse af emissioner fra flygtige organiske forbindelser (VOC)

⁽¹⁾ EFT nr. C 227 af 3. 9. 1992, s. 3, og EFT nr. C 270 af 6. 10. 1993, s. 12.

⁽²⁾ nr. C 73 af 15. 3. 1993, s. 6.

⁽³⁾ Europa-Parlamentets udtalelse af 24. juni 1993 (EFT nr. C 194 af 19. 7. 1993, s. 325), Rådets fælles holdning af 4. oktober 1993 (endnu ikke offentliggjort i EFT) og Europa-Parlamentets afgørelse af 9. marts 1994 (EFT nr. C 91 af 28. 3. 1994, s. 82). Bekræftet den 2. december 1993 (EFT nr. C 342 af 20. 12. 1994, s. 15). Forligsudvalgets fælles udkast af 8. november 1994.

⁽⁴⁾ EFT nr. C 112 af 20. 12. 1973, s. 1; EFT nr. C 139 af 13. 6. 1977, s. 1; EFT nr. C 46 af 17. 2. 1983, s. 1, og EFT nr. C 328 af 7. 12. 1987, s. 1.

og disse emissioners grænseoverskridende strømme, hvorefter der skal ske en betydelig reduktion af VOC-emissionerne;

et vigtigt bidrag til en strategi for generel reduktion af VOC-emissionerne i Fællesskabet er Rådets direktiv 91/441/EØF af 26. juni 1991 om ændring af direktiv 70/220/EØF om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger om foranstaltninger mod luftforurening forårsaget af emissioner fra motorkøretøjer ⁽⁵⁾, som tilsigter, at VOC-emissionerne fra udstødningsgas fra motorkøretøjer, der tegner sig for ca. 40 % af de menneskeskabte VOC-emissioner i atmosfæren, skal reduceres med 80-90 % i løbet af 10-15 år; ved nævnte direktivs vedtagelse blev Kommissionen anmodet om at forelægge et forslag til et direktiv om foranstaltninger til reduktion af fordampningstabene i alle led i oplagrings- og distributionskæden for motorbrændstoffer;

VOC-emissionerne fra benzinoplagrings- og benzindistributionssystemet udgør ca. 550 000 tons om året eller ca. 5 % af de samlede menneskeskabte VOC-emissioner i Fællesskabet; disse emissioner medvirker væsentligt til luftforureningen, navnlig i byområder;

de nuværende teknologier kan sikre en betydelig reduktion af fordampningstabene i benzindistributionssystemet, ikke mindst ved genvinding af fortrængte dampe;

med henblik på international standardisering og af hensyn til sikkerheden ved benzinpåfyldning af fartøjer må der i Den Internationale Søfartsorganisations regi fastsættes standarder for dampkontrol- og -genvindingssystemer, der skal gælde for såvel påfyldningsanlæg som fartøjer; Fællesskabet må derfor bestræbe sig på at sikre, at de nødvendige bestemmelser indføres i MARPOL-konventionen under den igangværende revision af MARPOL, som skal være afsluttet i 1996; såfremt MARPOL-konventionen ikke ændres som anført, bør Fællesskabet efter drøftelse med de vigtigste handelspartnere foreslå de nødvendige foranstaltninger for fartøjer og for havnefaciliteter til benzinpåfyldning af fartøjer;

⁽⁵⁾ EFT nr. L 242 af 30. 8. 1991, s. 1.

der kræves yderligere foranstaltninger for at reducere emissionerne af dampe i forbindelse med påfyldning på servicestationer, der på nuværende tidspunkt tegner sig for ca. 200 000 tons om året, således at der kan sættes ind mod alle emissioner af dampe i forbindelse med benzindistribution;

for at undgå konkurrencefordrejning og for at sikre det indre markeds funktion må en række foranstaltninger i forbindelse med benzindistribution harmoniseres på grundlag af et højt miljøbeskyttelsesniveau;

dog bør fordele og ulemper ved at iværksætte en aktion eller ved at undlade at iværksætte en aktion afvejes mod hinanden; under disse omstændigheder vil det være formålstjenligt, at der er mulighed for undtagelser og i nogle tilfælde fritagelser; der bør også gives visse medlemsstater mulighed for at benytte en længere tilpasningsperiode for at tage hensyn til omfattende miljøforanstaltninger af forskellig art, som de allerede måtte have iværksat på dette område, eller til de særlig store byrder, som dette direktivs foranstaltninger påfører dem på grund af deres distributionssystems struktur;

ved Fællesskabets aktion bør der tages hensyn til miljøforholdene i Fællesskabets forskellige regioner; i den forbindelse bør medlemsstaterne kunne opretholde eller indføre strengere foranstaltninger med hensyn til fordampningstab fra faste anlæg på hele deres område eller i geografiske områder, hvor det er godtgjort, at sådanne foranstaltninger er nødvendige af hensyn til sundheds- eller miljøbeskyttelsen på grund af særlige forhold;

stk. 1 i henholdsvis artikel 3, 4 og 6 i nærværende direktiv gælder med forbehold af Rådets direktiv 83/189/EØF af 28. marts 1983 om en informationsprocedure med hensyn til tekniske standarder og forskrifter ⁽¹⁾;

der skal indføres harmoniserede specifikationer for bundpåfyldningsudstyr til tankbiler for at sikre den frie samhandel med benzin og udstyr i Fællesskabet og skabe et højt sikkerhedsniveau; der bør foretages en standardisering af disse specifikationer samt hjemles mulighed for at tilpasse dem til den tekniske udvikling;

der bør nedsættes et udvalg til at bistå Kommissionen med at tilpasse bilagene til dette direktiv til den tekniske udvikling —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV

Artikel 1

Anvendelsesområde

Dette direktiv gælder for arbejdsgange, installationer, køretøjer og fartøjer, som benyttes i forbindelse med oplagring, påfyldning og transport af benzin fra én terminal til en anden eller fra en terminal til en servicestation.

Artikel 2

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

- a) »benzin«: ethvert mineraloliederivat, med eller uden tilsætningsstoffer, som har et damptryk (Reid-metoden) på 27,6 kilo-pascal eller derover og benyttes som brændstof i motorkøretøjer, dog ikke flaskegas (LPG)
- b) »dampe«: enhver luftformig forbindelse, som fordamper fra benzin
- c) »oplagringsanlæg«: enhver stationær tank på en terminal, som benyttes til benzinoplagring
- d) »terminal«: ethvert anlæg, der benyttes til benzinoplagring og benzinpåfyldning af tankbiler, jernbanetankvogne eller fartøjer, herunder samtlige oplagringsfaciliteter på anlægget
- e) »mobil beholder«: alle former for tanke, som transporteres ad vej, jernbane eller vandvej med henblik på overførsel af benzin fra én terminal til en anden eller fra en terminal til en servicestation
- f) »servicestation«: ethvert anlæg, hvor motorkøretøjers brændstoftanke påfyldes benzin fra stationære tanke
- g) »eksisterende« benzinoplagringsanlæg, påfyldningsanlæg, servicestationer og mobile beholdere: alle anlæg, servicestationer og mobile beholdere, som var i brug før den i artikel 10 anførte dato, eller for hvilke der i medfør af krav i den nationale lovgivning er udstedt individuel bygge- eller driftstilladelse inden den i artikel 10 anførte dato
- h) »ny«, når det drejer sig om benzinoplagringsanlæg, påfyldningsanlæg, servicestationer og mobile beholdere: alle anlæg, servicestationer og mobile beholdere, der ikke er omfattet af litra g)

⁽¹⁾ EFT nr. L 109 af 26. 4. 1983, s. 8. Direktivet er senest ændret ved Kommissionens beslutning 92/400/EØF (EFT nr. L 221 af 6. 8. 1992, s. 55).

- i) »gennemstrømningsmængde«: den største samlede årlige benzintab, som i de tre foregående år er blevet overført fra et oplagringsanlæg på en terminal eller på en servicestation til mobile beholdere
- j) »dampgenvindingsanlæg«: udstyr til genvinding af benzin fra dampe, herunder en terminals eventuelle regulerende tanksystemer
- k) »fartøj«: et fartøj, der foretager indlandssejls, som defineret i kapitel 1 i Rådets direktiv 82/714/EØF af 4. oktober 1982 om indførelse af tekniske forskrifter for fartøjer på indre vandveje ⁽¹⁾
- l) »målreferenceværdi«: den vejledende værdi, der er fastsat med henblik på helhedsvurderingen af, om de tekniske foranstaltninger i bilagene er tilstrækkelige. Målreferenceværdien er ikke en grænseværdi for de enkelte anlæg, terminaler og servicestationer
- m) »midlertidig oplagring af dampe«: midlertidig oplagring af dampe i en tank med fast tag på en terminal med henblik på efterfølgende overførsel til og genvinding på en anden terminal. Overførsel af dampe fra et oplagringsanlæg til et andet på en terminal anses ikke som midlertidig og oplagring af dampe i henhold til dette direktiv
- n) »påfyldningsanlæg«: ethvert anlæg på en terminal, hvorfra benzin fyldes på mobile beholdere. Påfyldningsanlæg til tankbiler omfatter en eller flere påfyldningsanordninger
- o) »påfyldningsanordning«: enhver anordning på en terminal, hvorfra benzin kan fyldes på én tankbil ad gangen.

Artikel 3

Oplagringsanlæg på terminaler

1. Oplagringsanlæg skal konstrueres og benyttes i overensstemmelse med de tekniske forskrifter i bilag I.

Formålet med disse bestemmelser er at reducere det samlede årlige benzintab fra de enkelte oplagringsanlæg i forbindelse med benzinpåfyldning og benzinoplagring på terminaler til under målreferenceværdien på 0,01 vægtprocent af gennemstrømningsmængden.

Medlemsstaterne kan bibeholde eller kræve strengere foranstaltninger på nationalt plan eller i geografiske områder, hvor særlige forhold gør sådanne foranstaltninger nødvendige af hensyn til sundheds- eller miljøbeskyttelsen.

Medlemsstaterne kan anvende andre tekniske foranstaltninger til reduktion af benzintab end dem, der er fastsat i bilag I, hvis det godtgøres, at disse alternative foranstaltninger er mindst lige så effektive.

Medlemsstaterne underretter de øvrige medlemsstater og Kommissionen om alle sådanne eksisterende foranstaltninger eller om alle særlige foranstaltninger i henhold til dette stykke, som påtænkes iværksat, og om grundene til at iværksætte dem.

2. Stk. 1 finder anvendelse

- a) fra den i artikel 10 anførte dato: på nye anlæg
- b) tre år efter den i artikel 10 anførte dato: på eksisterende anlæg, hvis den gennemstrømningsmængde, som aftappes på en terminal, er over 50 000 tons om året
- c) seks år efter den i artikel 10 anførte dato: på eksisterende anlæg, hvis den gennemstrømningsmængde, som aftappes på en terminal, er over 25 000 tons om året
- d) ni år efter den i artikel 10 anførte dato: på alle andre eksisterende oplagringsanlæg på terminaler.

Artikel 4

Påfyldning og tømning af mobile beholdere på terminaler

1. Påfyldnings- og tømningssystemer skal konstrueres og benyttes i overensstemmelse med de tekniske forskrifter i bilag II.

Formålet med disse bestemmelser er at reducere det samlede årlige benzintab i forbindelse med påfyldning og tømning af mobile beholdere på terminaler til under målreferenceværdien på 0,005 vægtprocent af gennemstrømningsmængden.

Medlemsstaterne kan bibeholde eller kræve strengere foranstaltninger på nationalt plan eller i geografiske områder, hvor særlige forhold gør sådanne foranstaltninger nødvendige af hensyn til sundheds- eller miljøbeskyttelsen.

Medlemsstaterne kan anvende andre tekniske foranstaltninger til reduktion af benzintab end dem, der er fastsat i bilag II, hvis det godtgøres, at disse alternative foranstaltninger er mindst lige så effektive.

Medlemsstaterne underretter de øvrige medlemsstater og Kommissionen om alle sådanne eksisterende foranstaltninger eller om alle særlige foranstaltninger i henhold til dette stykke, som påtænkes iværksat, og om grundene til at iværksætte dem. Kommissionen kontrollerer, om disse foranstaltninger er kompatible med traktaten og dette stykke.

Alle terminaler med udstyr til påfyldning af tankbiler skal udstyres med mindst én påfyldningsanordning, som opfylder de specifikationer for bundpåfyldningsudstyr, der er fastsat i bilag IV. Disse specifikationer tages regelmæssigt op til fornyet undersøgelse og revideres, hvis det er relevant, efter fremgangsmåden i artikel 8.

⁽¹⁾ EFT nr. L 301 af 28. 10. 1982, s. 1.

2. Stk. 1 finder anvendelse:

- a) fra den i artikel 10 anførte dato: på nye terminaler til påfyldning af tankbiler, jernbanetankvogne og/eller fartøjer
- b) tre år efter den i artikel 10 anførte dato: på eksisterende terminaler til påfyldning af tankbiler jernbanetankvogne og/eller fartøjer, hvis gennemstrømningsmængden er over 150 000 tons om året
- c) seks år efter den i artikel 10 anførte dato: på eksisterende terminaler til påfyldning af tankbiler og jernbanetankvogne, hvis gennemstrømningsmængden er over 25 000 tons om året
- d) ni år efter den i artikel 10 anførte dato: på alle andre eksisterende påfyldningsanlæg for tankbiler og jernbanetankvogne på terminaler.

3. Ni år efter den i artikel 10 anførte dato skal specifikationerne for bundpåfyldningsudstyr i bilag IV gælde for samtlige påfyldningsanordninger til tankbiler på alle terminaler, medmindre de er undtaget herfra i henhold til stk. 4.

4. Bestemmelserne i stk. 1 og 3 gælder undtagelsesvis hverken for:

- a) eksisterende terminaler med en gennemstrømningsmængde på under 10 000 tons om året, eller
- b) nye terminaler med en gennemstrømningsmængde på under 5 000 tons om året, hvis de er beliggende på små, fjerntliggende øer.

Medlemsstaterne underretter Kommissionen om terminaler, der berøres af en sådan undtagelse, i den i artikel 9 omhandlede rapport.

5. Kongeriget Spanien kan indrømme en fravigelse på et år i forhold til tidsfristen i stk. 2, litra b).

Artikel 5

Mobile beholdere

1. Mobile beholdere skal konstrueres og benyttes i overensstemmelse med følgende forskrifter:

- a) mobile beholdere skal konstrueres og benyttes således, at resterende dampe tilbageholdes i beholderen, når benzinen aftappes
- b) mobile beholdere, som leverer benzin til servicestationer og terminaler, skal konstrueres og benyttes således, at de kan modtage og tilbageholde returdampe fra servicestationernes eller terminalernes oplagringsanlæg. For jernbanetankvogne kræves dette kun, hvis de leverer benzin til servicestationer eller til terminaler, hvor dampe oplagres midlertidigt
- c) bortset fra udslip gennem sikkerhedsventilerne skal de i litra a) og b) omhandlede dampe tilbageholdes i den mobile beholder, indtil ny påfyldning finder sted på en terminal.

Benyttes den mobile beholder efter aftapning af benzinen til andre produkter end benzin, og er genvinding eller midlertidig oplagring af dampe ikke mulig, kan ventilation tillades i et geografisk område, hvor det ikke er sandsynligt, at emissionerne vil bidrage væsentligt til miljø- eller sundhedsproblemer

- d) medlemsstaternes kompetente myndigheder skal sikre, at tankbiler trykprøves regelmæssigt med henblik på damptæthed, og at vakuum/trykventiler på alle mobile beholdere fra tid til anden efterses for korrekt funktion.

2. Stk. 1 finder anvendelse:

- a) fra den i artikel 10 anførte dato: på nye tankbiler, jernbanetankvogne og fartøjer
- b) tre år efter den i artikel 10 anførte dato: på eksisterende jernbanetankvogne og fartøjer, hvis de påfyldes på en terminal, på hvilken forskrifterne i artikel 4, stk. 1, finder anvendelse
- c) på eksisterende tankbiler, når de er udstyret, så de kan påfyldes fra bunden i overensstemmelse med specifikationerne i bilag IV.

3. Bestemmelserne i stk. 1, litra a), b) og c), gælder undtagelsesvis ikke for dampudslip som følge af måling foretaget med målepind på:

- a) eksisterende mobile beholdere, og
- b) nye mobile beholdere, der tages i brug inden for fire år efter datoen i artikel 10.

Artikel 6

Påfyldning af oplagringsanlæg på servicestationer

1. Påfyldnings- og oplagringsudstyr skal konstrueres og benyttes i overensstemmelse med de tekniske forskrifter i bilag III.

Formålet med disse bestemmelser er at reducere det samlede årlige benzintab i forbindelse med benzinpåfyldning på servicestationers oplagringsanlæg til under målreferenceværdien på 0,01 vægtprocent af gennemstrømningsmængden.

Medlemsstaterne kan bibeholde eller kræve strengere foranstaltninger på nationalt plan eller i geografiske områder, hvor særlige forhold gør sådanne foranstaltninger nødvendige af hensyn til sundheds- eller miljøbeskyttelsen.

Medlemsstaterne kan anvende andre tekniske foranstaltninger til reduktion af benzintab end dem, der er fastsat i bilag III, hvis det godtgøres, at disse alternative foranstaltninger er mindst lige så effektive.

Medlemsstaterne underretter de øvrige medlemsstater og Kommissionen om alle sådanne eksisterende foranstaltninger eller om alle særlige foranstaltninger i henhold til dette stykke, som påtænkes iværksat, og om grundene til at iværksætte dem.

2. Stk. 1 finder anvendelse:

- a) fra den i artikel 10 anførte dato: på nye servicestationer
- b) tre år efter den i artikel 10 anførte dato:
  - på eksisterende servicestationer med en gennemstrømningsmængde på over 1 000 m³ om året
  - på eksisterende servicestationer, uanset deres gennemstrømningsmængde, hvis de er beliggende under permanente bolig- eller arbejdslokaler
- c) seks år efter den i artikel 10 anførte dato: på eksisterende servicestationer med en gennemstrømningsmængde på over 500 m³ om året
- d) ni år efter den i artikel 10 anførte dato: på alle andre eksisterende servicestationer.

3. Stk. 1 og 2 gælder undtagelsesvis ikke for servicestationer med en årlig gennemstrømningsmængde på under 100 m³.

4. Medlemsstaterne kan undtage servicestationer med en årlig gennemstrømningsmængde på under 500 m³ fra kravene i stk. 1, hvis de er beliggende i et geografisk område eller på et sted, hvor det ikke er sandsynligt, at dampene vil bidrage væsentligt til miljø- eller sundhedsproblemer.

Medlemsstaterne giver Kommissionen nærmere oplysninger om de områder, hvor de agter at indrømme en sådan undtagelse, inden for rammerne af rapporteringsprocedurerne som omhandlet i artikel 9 og efterfølgende om ændringer med hensyn til sådanne områder.

5. Kongeriget Nederlandene kan indrømme en afvigelse fra tidsplanen i stk. 2 på følgende betingelser:

- de foranstaltninger, der kræves i denne artikel, gennemføres som led i et bestående og bedre program for servicestationer, der samtidig bekæmper forskellige miljøproblemer som f.eks. vand-, luft-, jord- og affaldsforurening, og hvis gennemførelse er nøje planlagt
- tidsplanen må kan fraviges med højst to år, idet hele programmet skal være gennemført inden for den tidsfrist, der er fastsat i stk. 2, litra d)
- Kommissionen skal underrettes om beslutningen om at fravige tidsplanen i stk. 2, herunder fuldstændige oplysninger om omfanget og varigheden af undtagelsen.

6. Kongeriget Spanien og Den Portugisiske Republik kan indrømme en afvigelse på et år i forhold til tidsfristen i stk. 2, litra b).

Artikel 7

Ændring af bilagene

Bortset fra grænseværdierne i bilag II, punkt 2, vedtages de ændringer, der er nødvendige for at tilpasse dette direktivs bilag til den tekniske udvikling, efter proceduren i artikel 8.

Artikel 8

Udvalget

1. Kommissionen bistås af et udvalg, der består af repræsentanter for medlemsstaterne, og som har Kommissionens repræsentant som formand.

2. Kommissionens repræsentant forelægger udvalget et udkast til de foranstaltninger, der skal træffes. Udvalget afgiver en udtalelse om dette udkast inden for en frist, som formanden kan fastsætte under hensyn til, hvor meget det pågældende spørgsmål haster. Det udtaler sig med det flertal, der er fastsat i traktatens artikel 148, stk. 2, for vedtagelse af de afgørelser, som Rådet skal træffe på forslag af Kommissionen. Ved afstemninger i udvalget tillægges de stemmer, der afgives af repræsentanterne for medlemsstaterne, den vægt, som er fastlagt i nævnte artikel. Formanden deltager ikke i afstemningen.

3. Kommissionen vedtager de påtænkte foranstaltninger, når de er i overensstemmelse med udvalgets udtalelse.

Er de påtænkte foranstaltninger ikke i overensstemmelse med udvalgets udtalelse, eller er der ikke afgivet nogen udtalelse, forelægger Kommissionen straks Rådet et forslag til de foranstaltninger, der skal træffes. Rådet træffer afgørelse med kvalificeret flertal.

4. Har Rådet ved udløbet af en frist på tre måneder regnet fra forslagens forelæggelse ikke truffet nogen afgørelse, vedtages de foreslåede foranstaltninger af Kommissionen.

Artikel 9

Overvågning og rapportering

Rapporterne om gennemførelsen af dette direktiv udarbejdes efter fremgangsmåden i artikel 5 i Rådets direktiv 91/692/EØF af 23. december 1991 om standardisering og rationalisering af rapporter om gennemførelse af en række miljødirektiver ⁽¹⁾. Kommissionen vedlægger i givet

⁽¹⁾ EFT nr. L 377 af 31. 12. 1991, s. 48.

fald sin første rapport forslag til ændring af dette direktiv, herunder navnlig ændring af anvendelsesområdet til også at omfatte dampkontrol- og -genvindingssystemer for påfyldningsanlæg og fartøjer.

Artikel 10

Nationale gennemførelsesbestemmelser

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den 31. december 1995. De underretter straks Kommissionen herom.

Når medlemsstaterne vedtager disse love og administrative bestemmelser, skal de indeholde en henvisning til dette direktiv, eller de skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for denne henvisning fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de nationale retsfor skrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 11

Afsluttende bestemmelse

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 20. december 1994.

På Europa-Parlamentets vegne

K. HÄNSCH

Formand

På Rådets vegne

K. KINKEL

Formand

BILAG I

FORSKRIFTER FOR OPLAGRINGSANLÆG PÅ TERMINALER

1. Den udvendige væg og taget på tanke, som er anbragt over jorden, der skal være malet i en farve med en samlet strålevarmerefleksionskoefficient på mindst 70 %. Dette arbejde skal planlægges således, at det udføres som led i den almindelige periodiske vedligeholdelse af tankene mindst hvert tredje år. Medlemsstaterne kan indrømme undtagelser fra denne bestemmelse for at beskytte særlige landskabelige værdier, som er fastslået af nationale myndigheder.

Denne bestemmelse gælder ikke for tanke, der er forbundet med et dampgenvindingsanlæg, som opfylder kravene i bilag II, punkt 2.

2. Tanke med udvendigt flydetag skal være forsynet med en primær tætning, som dækker det ringformede mellemrum mellem tankvæggen og flydetagets udvendige omkreds, tætning oven over den primære. Tætningerne skal være udformet således, at der tilbageholdes i alt mindst 95 % af dampene i sammenligning med tilsvarende tanke med fast tag, som ikke er forsynet med udstyr til tilbageholdelse af dampe (dvs. en tank med fast tag, der kun er udstyret med en vakuum/tryksikkerhedsventil).

3. Alle nye oplagringsanlæg på terminaler, hvor der skal ske dampgenvinding i henhold til direktivets artikel 4, jf. bilag II, skal enten:

- a) være tanke med fast tag forbundet med et dampgenvindingsanlæg i overensstemmelse med forskrifterne i bilag II, eller
- b) være konstrueret med et udvendigt eller indvendigt flydetæppe med en primær og sekundær tætning, der opfylder kravene i punkt 2.

4. Eksisterende tanke med fast tag skal enten:

- a) være forbundet med et dampgenvindingsanlæg i overensstemmelse med forskrifterne i bilag II, eller
- b) være forsynet med et indvendigt flydetæppe med primær tætning, der skal være udformet således, at der tilbageholdes i alt mindst 90 % af dampene i sammenligning med tilsvarende tanke med fast tag, som ikke er forsynet med udstyr til tilbageholdelse af dampe.

5. Forskrifterne for udstyr til tilbageholdelse af dampe i punkt 3 og 4 gælder ikke for tanke med fast tag på terminaler, hvor midlertidig oplagring af dampe er tilladt i henhold til bilag II, punkt 1.

BILAG II

FORSKRIFTER FOR PÅFYLDNINGS- OG TØMNINGSUDSTYR PÅ TERMINALER

1. Omladningsdampe fra mobile beholdere, som fyldes, skal gennem en damptæt forbindelsesledning returneres til et dampgenvindingsanlæg og regenereres på terminalen.

Denne bestemmelse gælder ikke for tankbiler, der påfyldes ovenfra, så længe denne påfyldningsmetode er tilladt.

På terminaler, som fylder benzin på fartøjer, kan et dampforbrændingsanlæg træde i stedet for et dampgenvindingsanlæg, hvis dampgenvinding er usikker eller teknisk umulig på grund af mængden af returdampe. Forskrifterne for emissioner til atmosfæren fra dampgenvindingsanlæg gælder også for dampforbrændingsanlæg.

På terminaler med en gennemstrømningsmængde på under 25 000 tons om året kan der anvendes midlertidig dampoplagering i stedet for umiddelbar dampgenvinding på terminalen.

2. Den gennemsnitlige VOC-koncentration i emissioner fra dampgenvindingsanlæg må — iberegnet korrektion for fortynding under behandlingen — aldrig overstige 35 g/Nm³ for en time.

Det Forende Kongerige kan for dampgenvindingsanlæg, der er installeret inden den 1. januar 1993, indrømme en undtagelse fra dette krav på følgende betingelser:

- anlægget skal overholde en grænseværdi på 50 g/Nm³ inden for en time ifølge målinger, der er udført efter angivelserne i dette bilag II
- undtagelsen må højst gælde ni år fra den i artikel 10 anførte dato
- Kommissionen skal underrettes om, hvilke anlæg der er omfattet af undtagelsen, herunder oplysninger om anlæggenes gennemstrømningsmængde og dampemissioner.

De kompetente myndigheder i medlemsstaterne skal sikre, at der fastlægges måle- og analysemetoder, samt at målingernes og analysernes hyppighed fastsættes.

Målingerne foretages i løbet af en hel arbejdsdag (mindst syv timer) med normal gennemstrømningsmængde.

Målingerne kan være kontinuerlige eller diskontinuerlige. Ved diskontinuerlige målinger skal der foretages mindst fire målinger i timen.

Måleudstyrets, kalibreringsgassens og måleprocedurens samlede måleunøjagtighed må ikke overstige 10 % af den målte værdi.

Måleudstyret skal mindst kunne måle koncentrationer på ned til 3 g/Nm³.

Reproducerbarheden skal være mindst 95 % af den målte værdi.

3. Medlemsstaternes kompetente myndigheder skal sørge for, at forbindelsesledninger og rør regelmæssigt efterses for utætheder.

4. Medlemsstaternes kompetente myndigheder skal sørge for, at påfyldningen afbrydes ved påfyldningsanordningen, hvis der sker udslip af dampe. Lukkeanordninger til dette formål skal være monteret på påfyldningsanordningen.

5. Når påfyldning af mobile beholdere fra oven tillades, skal påfyldningsarmens munding holdes så nær den mobile beholders bund som muligt for at undgå stænk.

BILAG III

FORSKRIFTER FOR PÅFYLDNINGSUDSTYR OG OPLAGRINGSANLÆG PÅ SERVICESTATIONER OG TERMINALER, HVOR DAMPE OPLAGRES MIDLERTIDIGT

Dampe, som fortrænges ved påfyldning af oplagringsanlæg på servicestationer og af beholdere med fast tag, der anvendes til midlertidig dampoplagering, skal gennem en damp tæt forbindelsesledning returneres til den mobile beholder, der leverer benzinen. Påfyldning må ikke finde sted, medmindre disse anordninger forefindes og fungerer korrekt.

BILAG IV

FORSKRIFTER FOR BUNDPÅFYLDNING; DAMPINDSAMLING SAMT OVERLØBSBESKYTTELSE FOR EUROPÆISKE TANKBILER

1. Koblinger

- 1.1. Væskekoblingsanordningen på påfyldningsarmen skal være en hunkobling svarende til en 4 tommers (101,6 mm) A. P. I. -hankobling anbragt på køretøjet, som defineret i:

— API RECOMMENDED PRACTICE 1004
SEVENTH EDITION, NOVEMBER 1988

Bottom Loading and Vapour Recovery for MC-306 Tank Motor Vehicles (Section 2.1.1.1, Type of Adapter used for Bottom Loading).

- 1.2. Dampindsamlingskoblingen på påfyldningsanordningens dampindsamlingssslange skal være en hunkobling med tap og not, svarende til en 4 tommers (101,6 mm) hankobling med tap og not, anbragt på køretøjet, som defineret i:

— API RECOMMENDED PRACTICE 1004
SEVENTH EDITION, NOVEMBER 1988

Bottom Loading and Vapour Recovery for MC-306 Tank Motor Vehicles (Section 4.1.1.2, Vapour Recovery Adapter).

2. Påfyldningsbetingelser

- 2.1. Den normale påfyldningshastighed skal pr. påfyldningsarm være 2 300 liter i minuttet (dog højst 2 500 liter i minuttet).

- 2.2. Når terminalen fungerer under spidsbelastning, må påfyldningsanordningens dampindsamlingsssystem, herunder dampgenvindingsanlægget, højst frembringe et modtryk på 55 millibar på køretøjssiden af dampindsamlingskoblingen.

- 2.3. Alle godkendte køretøjer med bundpåfyldning skal være forsynet med en identifikationsplade med angivelse af det største tilladte antal påfyldningsarme, der må anvendes samtidig, således at det sikres, at ingen dampe ved et maksimalt modtryk i anlægget på 55 millibar, jf. punkt 2. 2, slipper ud gennem sektionernes P- og V-ventiler.

3. Tilslutning af køretøjets jordforbindelse/overløbskontrol

Påfyldningsanordningen skal være forsynet med en overløbskontrolenhed, som, når den er tilsluttet køretøjet, skal give et fejlsikkert tilladelsessignal, for at påfyldning kan finde sted, såfremt ingen af sektionsoverløbssensorerne registrerer et højt niveau.

- 3.1. Køretøjet skal tilsluttes kontrolenheden på påfyldningsanordningen via en industriel elektrisk standardforbindelsesdel med 10 ben. Hanforbindelsesdelen skal være påmonteret køretøjet, og hunforbindelsesdelen skal være fastgjort til et bøjeligt kabel, der tilsluttes kontrolenheden på påfyldningsanordningen.

- 3.2. Højniveaudetektorerne på køretøjet skal være enten termistorsensorer med 2 ledere, optiske sensorer med 2 ledere, optiske sensorer med 5 ledere eller et tilsvarende, kompatibelt system, der er fejlsikkert. (NB: Termistorerne skal have en negativ temperaturkoefficient).
- 3.3. Kontrolenheden på påfyldningsanordningen skal passe til køretøjssystemer med både 2 og 5 ledere.
- 3.4. Køretøjet skal være forbundet med påfyldningsanordningen via den fælles tilbageledning for overløbssensorerne, der skal være tilsluttet stikben nr. 10 på hanforbindelsesdelen via køretøjets chassis. Stikben nr. 10 på hunforbindelsesdelen skal være tilsluttet kontrolenhedens indkapsling, som skal være tilsluttet påfyldningsanordningens jordforbindelse.
- 3.5. Alle godkendte køretøjer med bundpåfyldning skal være forsynet med en identifikationsplade (jf. punkt 2. 3.) med angivelse af den anvendte type overløbskontrolsensorer (dvs. 2 eller 5 ledere).

4. Tilslutningernes placering

- 4.1. Udformningen af påfyldningsanordningens påfyldnings- og dampindsamlingsudstyr skal opfylde følgende betingelser for køretøjstilslutningen.
  - 4.1.1. Højden på væskekoblingsanordningernes midterakse skal være: højst 1,4 meter (tom), mindst 0,5 meter (læsset), med en foretrukket højde på mellem 0,7 og 1,0 meter.
  - 4.1.2. Den horisontale afstand mellem koblingsanordningerne skal være mindst 0,25 meter (den foretrukne minimumsafstand er 0,3 meter).
  - 4.1.3. Samtlige væskekoblingsanordninger skal være placeret inden for et felt, som højst må være 2,5 meter langt.
  - 4.1.4. Dampindsamlingskoblingsanordningen skal helst placeres til højre for væskekoblingsanordningerne i en højde på højst 1,5 meter (tom) og mindst 0,5 meter (læsset).
- 4.2. Jordforbindelses/overløbstilslutningen skal placeres til højre for væske- og dampindsamlingskoblingsanordningerne i en højde på højst 1,5 meter (tom) og mindst 0,5 meter (læsset).
- 4.3. Ovennævnte tilslutninger må kun anbringes på den ene side af køretøjet.

5. Sikkerhedsblokeringsmekanismer

5.1. *Jordforbindelse/overløbskontrol*

Påfyldning må ikke tillades, medmindre den kombinerede jordforbindelses/overløbskontrolenhed har givet et tilladelsessignal.

I tilfælde af overløb eller tab af køretøjets jordforbindelse skal kontrolenheden på påfyldningsanordningen lukke påfyldningsanordningens kontrolventil.

5.2. *Dampindsamlingskontrol*

Påfyldning må ikke tillades, medmindre dampindsamlingslangen er tilsluttet køretøjet, og der er fri passage for de fortrængte dampe, således at de kan flyde fra køretøjet ind i anlæggets dampindsamlingsystem.

RÅDETS DIREKTIV 94/67/EF

af 16. december 1994

om forbrænding af farligt affald

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 130 S, stk. 1,

under henvisning til forslag fra Kommissionen ⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽²⁾,

i henhold til fremgangsmåden i traktatens artikel 189 C ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

Formålet med og principperne for Fællesskabets miljøpolitik er ifølge traktatens artikel 130 R navnlig at forebygge forurening og rette op på skaderne herfra ved fortrinsvis at gribe ind ved kilden under anvendelse af princippet om, at forureneren betaler;

i Rådets resolution af 7. maj om Fællesskabets affaldspolitik ⁽⁴⁾ opfordres Kommissionen til hurtigst muligt at færdiggøre sine forslag om forbrændingsanlæg for industriaffald;

forbrænding af farligt affald vil afgive emissioner, som, medmindre de kontrolleres på rette måde, kan være forurenende og derved skade menneskers sundhed og miljøet; i visse tilfælde kan denne forurening være grænseoverskridende;

det er derfor nødvendigt, at der træffes forebyggende foranstaltninger for at beskytte miljøet mod de farlige emissioner fra forbrænding af farligt affald;

de nuværende afvigelser mellem medlemsstaternes bestemmelser om forbrænding af farligt affald og i visse tilfælde mangelen på sådanne bestemmelser gør en indsats på fællesskabsplan berettiget;

i henhold til traktatens artikel 130 T er vedtagelsen af dette direktiv ikke til hinder for, at de enkelte medlemsstater opretholder eller indfører strengere miljøbeskyttelsesforanstaltninger, som er forenelige med traktaten;

i henhold til artikel 4 i Rådets direktiv 75/442/EØF af 15. juli 1975 om affald ⁽⁵⁾ træffer medlemsstaterne de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at affaldet nyttiggøres eller bortskaffes uden fare for menneskers sundhed og uden skade for miljøet; i dette øjemed hedder det i artikel 9 i samme direktiv, at ethvert anlæg eller enhver virksomhed, der behandler affald, skal indhente en tilladelse fra myndighederne, hvori det bl. a. anføres, hvilke forholdsregler der skal træffes;

i henhold til artikel 3 og 4 i Rådets direktiv 84/360/EØF af 28. juni 1984 om bekæmpelse af luftforurening fra industrianlæg ⁽⁶⁾ skal der kræves forudgående godkendelse til drift af industrianlæg, der er nævnt i direktivets bilag, herunder forbrændingsanlæg;

formålet med de forbrændingsanlæg, der opføres og drives i henhold til dette direktiv, er at nedbringe farligt affalds forureningsrelaterede risikopotentiale ved hjælp af en oxideringsproces, at nedbringe mængden og omfanget af affald, og at frembringe reststoffer, der kan genanvendes eller bortskaffes uden risiko;

et højt miljøbeskyttelsesniveau forudsætter, at der fastsættes og opretholdes passende driftsbetingelser og emissionsgrænseværdier for forbrændingsanlæg for farligt affald i Fællesskabet; det er nødvendigt med særlige bestemmelser for emissioner af dioxiner og furaner, som det er af afgørende betydning at nedbringe ved hjælp af de mest avancerede teknikker;

der er brug for måleteknikker af høj standard til at overvåge emissionerne for at sikre, at emissionsgrænseværdierne og de vejledende værdier for de forurenende stoffer overholdes;

⁽¹⁾ EFT nr. C 130 af 21. 5. 1992, s. 1.

⁽²⁾ EFT nr. C 332 af 16. 12. 1992, s. 49.

⁽³⁾ Europa-Parlamentets udtalelse af 10. marts 1993 (EFT nr. C 115 af 26. 4. 1993, s. 90). Rådets fælles holdning af 11. juli 1994 (EFT nr. C 232 af 20. 8. 1994, s. 35) og Europa-Parlamentets afgørelse af 17. november 1994 (EFT nr. C 341 af 5. 12. 1994).

⁽⁴⁾ EFT nr. C 122 af 18. 5. 1990, s. 2.

⁽⁵⁾ EFT nr. L 194 af 25. 7. 1975, s. 47. Direktivet er senest ændret ved direktiv 91/692/EØF (EFT nr. L 377 af 31. 12. 1991, s. 48).

⁽⁶⁾ EFT nr. L 188 af 16. 7. 1984, s. 20. Direktivet er ændret ved direktiv 91/692/EØF.

der kræves en integreret indsats til beskyttelse af miljøet mod emissioner fra forbrænding af farligt affald; for at forhindre, at forureningen blot flyttes fra ét miljø til et andet, må vandigt affald fra rensning af røggas kun udledes efter særskilt behandling; senest to år efter dette direktivs ikrafttræden skal der fastlægges specifikke emissionsgrænseværdier for forurenende stoffer i vandigt affald af denne art;

der skal indføres bestemmelser, der dækker tilfælde af overskridelse af emissionsgrænseværdierne samt tilfælde af teknisk uundgåelige standsninger, forstyrrelser eller svigt i renseanordningerne;

med forbrænding af farligt affald i anlæg, der ikke i første række er beregnet til at forbrænde farligt affald, bør ikke kunne forårsage en stigning i emissionerne af forurenende stoffer i den del af røggasmængden, der stammer fra forbrændingen af dette affald, og der bør derfor gælde passende begrænsninger herfor;

for at forbedre beskyttelsen af menneskers sundhed og miljøet er det nødvendigt, at bestående forbrændingsanlæg hurtigt tilpasses de emissionsgrænseværdier, der er fastsat i dette direktiv, så det undgås, at mængden af farligt affald, der overføres til disse anlæg, vokser;

der bør nedsættes et udvalg til at bistå Kommissionen med iværksættelsen af nærværende direktiv samt dets tilpasning til den videnskabelige og tekniske udvikling;

rapporterne om gennemførelsen af dette direktiv er en vigtig del af underretningen af Kommissionen og medlemsstaterne om de fremskridt, der er gjort inden for teknikker til kontrol af emissioner;

forslag til revision af emissionsgrænseværdier og bestemmelser i forbindelse hermed i dette direktiv skal forelægges for Rådet senest den 31. december 2000 på baggrund af den forventede teknologiske udvikling, erfaringer fra driften af forbrændingsanlæggene samt miljøkravene —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

1. Sigtet med dette direktiv er at fastsætte foranstaltninger og procedurer til at forebygge eller, hvor dette ikke er praktisk muligt, til i videst muligt omfang at begrænse miljøskader, navnlig forurening af luft, jord og

overflade- og grundvand, og den fare for menneskers sundhed, som forbrænding af farligt affald indebærer, og i dette øjemed at fastsætte og opretholde passende driftsvilkår og emissionsgrænseværdier for forbrændingsanlæg for farligt affald i Fællesskabet.

2. Anvendelsen af dette direktiv indskrænker ikke anvendelsen af anden relevant fællesskabslovgivning, navnlig om affald og beskyttelse af arbejdstagernes sundhed og sikkerhed på forbrændingsanlæg.

Artikel 2

I dette direktiv forstås ved:

1) »Farligt affald«: enhver form for fast eller flydende affald som defineret i artikel 1, stk. 4, i Rådets direktiv 91/689/EØF af 12. december 1991 om farligt affald ⁽¹⁾.

Følgende former for farligt affald er imidlertid undtaget fra dette direktivs anvendelsesområde:

— brændbart flydende affald, herunder olieaffald som defineret i artikel 1 i Rådets direktiv 75/439/EØF af 16. juni 1975 om bortskaffelse af olieaffald ⁽²⁾, såfremt det opfylder følgende tre kriterier:

- i) masseindholdet af polychlorerede aromatiske carbonhydrider, f. eks. polychlorerede biphenyler (PCB) eller pentachlorphenol (PCP), overstiger ikke de koncentrationer, der er fastsat i den relevante fællesskabslovgivning
- ii) affaldet bliver ikke farligt ved at indeholde andre bestanddele, som er opført i bilag II til direktiv 91/689/EØF, i mængder eller koncentrationer, der er uforenelige med opfyldelsen af målene i artikel 4 i direktiv 75/442/EØF, og
- iii) den nedre brændværdi er mindst 30 MJ/kg

— alt brændbart flydende affald, som ikke forårsager anden emission i røggassen fra forbrændingen end emissionen fra gasolie som defineret i artikel 1, stk. 1, i direktiv 75/716/EØF ⁽³⁾ eller en større koncentration af emissioner end dem, der hidrører fra forbrænding af således defineret gasolie

⁽¹⁾ EFT nr. L 377 af 31. 12. 1991, s. 20.

⁽²⁾ EFT nr. L 194 af 25. 7. 1975, s. 23. Direktivet er senest ændret ved direktiv 91/692/EØF.

⁽³⁾ Rådets direktiv 75/716/EØF af 24. november 1975 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger og svovlindholdet i visse flydende brændselsstoffer (EFT nr. L 307 af 27. 11. 1975, s. 22). Direktivet er senest ændret ved direktiv 91/692/EØF.

- farligt affald, der stammer fra offshore-prospektering og -udnyttelse af olie- og gasressourcer, og som forbrændes om bord
  - kommunalt affald, der falder ind under direktiv 89/369/EØF ⁽¹⁾ og 89/429/EØF ⁽²⁾
  - spildevandsslam fra behandling af kommunalt spildevand bliver ikke farligt ved at indeholde bestanddele, som er opført i bilag II til direktiv 91/689/EØF, i mængder eller koncentrationer, som er fastsat af medlemsstaterne, indtil listen over farligt affald, som er omhandlet i artikel 1, stk. 4, i nævnte direktiv, er opstillet, og som er uforenelige med opfyldelsen af målene i artikel 4 i direktiv 75/442/EØF. Denne undtagelse berører ikke bestemmelserne i direktiv 86/278/EØF ⁽³⁾.
- 2) »Forbrændingsanlæg«: alt teknisk udstyr, der anvendes til forbrænding af farligt affald ved oxidering med eller uden genvinding af den producerede forbrændingsvarme, herunder forbehandling og pyrolyse eller andre termiske behandlingsprocesser, f. eks. plasmaproces, hvis produkterne herfra dernæst forbrændes. Anlæg, der anvender farligt affald som normalt eller supplerende brændsel til industriprocesser, er også omfattet.

Denne definition omfatter hele anlægget og det dertil hørende område, herunder affaldsmottagelsen, oplagings- og forbehandlingsfaciliteter, forbrændingsovnen og affalds-, brændstof- og lufttilførselssystemerne, udstyr til behandling af røggas og spildevand samt apparatur og anordninger til kontrol med forbrændingsprocessen og kontinuerlig registrering og overvågning af forbrændingsvilkårene.

Følgende anlæg er ikke omfattet af denne definition:

- forbrændingsanlæg for slagtekroppe eller slagteaffald
- forbrændingsanlæg for smittefarligt klinisk affald, såfremt dette affald ikke er farligt som følge af tilstedeværelsen af andre bestanddele, som er opført i bilag II til direktiv 91/689/EØF, eller

— kommunale affaldsforbrændingsanlæg, der også forbrænder smittefarligt klinisk affald, som ikke er blandet med andet affald, der kan være farligt som følge af tilstedeværelsen af en af de andre egenskaber, der er opført i bilag III til direktiv 91/689/EØF.

- 3) »Nyt forbrændingsanlæg«: et anlæg, hvortil der er udstedt driftstilladelse på eller efter den i artikel 18, stk. 1, anførte dato.
- 4) »Bestående forbrændingsanlæg«: et anlæg, hvortil den første driftstilladelse er udstedt før den i artikel 18, stk. 1, anførte dato.
- 5) »Emissionsgrænseværdi«: den massekoncentration af forurenende stoffer, som ikke må overskrides i emissionen fra anlæg i et nærmere fastsat tidsrum.
- 6) »Operatør«: enhver fysisk eller juridisk person, som driver et forbrændingsanlæg, eller som har eller har fået overdraget den afgørende økonomiske dispositionsret over det.

Artikel 3

1. Den tilladelse, der er nævnt i artikel 9 og 10 i direktiv 75/442/EØF, i artikel 11 i samme direktiv som suppleret ved artikel 3 i direktiv 91/689/EØF, samt i artikel 3 i Rådets direktiv 84/360/EØF, må kun gives, hvis det af ansøgningen fremgår, at forbrændingsanlægget er udformet, udstyret og vil blive drevet således, at de nødvendige forebyggende foranstaltninger imod miljøforurening vil blive truffet, og bestemmelserne i artikel 5 til 12 i nærværende direktiv vil blive overholdt.

2. I den tilladelse, der udstedes af de kompetente myndigheder, skal det udtrykkeligt anføres, hvilke typer og mængder farligt affald der må behandles i forbrændingsanlægget, samt hvor stor forbrændingsovnens samlede kapacitet er.

3. Når anlæg, som ikke i første række er beregnet til forbrænding af farligt affald, får tilført farligt affald (medforbrænding), og den varme, der afgives ved forbrændingen af dette affald, højst udgør 40 % af den samlede varme, der afgives i anlægget på et hvilket som helst tidspunkt under driften, gælder i det mindste følgende artikler:

- artikel 1 til 5
- artikel 6, stk. 1 og 5
- artikel 7, herunder bestemmelserne om måling som nævnt i artikel 10 og 11
- artikel 9
- artikel 12, 13 og 14.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 89/369/EØF af 8. juni 1989 om forebyggelse af luftforurening fra nye kommunale affaldsforbrændingsanlæg (EFT nr. L 163 af 14. 6. 1989, s. 32).

⁽²⁾ Rådets direktiv 89/429/EØF af 21. juni 1989 om nedbringelse af luftforurening fra bestående kommunale affaldsforbrændingsanlæg (EFT nr. L 203 af 15. 7. 1989, s. 50).

⁽³⁾ Rådets direktiv 86/278/EØF af 12. juni 1986 om beskyttelse af miljøet, navnlig jorden, i forbindelse med anvendelse i landbruget af slam fra rensningsanlæg (EFT nr. L 181 af 4. 7. 1986, s. 6). Direktivet er senest ændret ved direktiv 91/692/EØF.

4. Tilladelse til medforbrænding som omhandlet i stk. 3 må kun udstedes, hvis det af ansøgningen fremgår:

- at brænderne til farligt affald anbringes og affaldet tilføres således, at forbrændingsgraden er så fuldstændig som muligt, og
- at bestemmelserne i artikel 7, på grundlag af de i bilag II omhandlede beregninger, vil blive overholdt.

I tilladelsen skal det udtrykkeligt anføres, hvilke typer og mængder farligt affald der må medforbrændes i anlægget. Tilladelsen skal endvidere indeholde oplysning om mindste og største massestrøm for det farlige affald, dets laveste og højeste brændværdi og dets største indhold af forurenende stoffer, f. eks. PCB, PCP, chlor, fluor, svovl og tungmetaller.

Resultaterne af målinger foretaget senest seks måneder efter påbegyndelsen af driften under de dårligst tænkelige vilkår skal vise, at bestemmelserne i artikel 7 overholdes. For nævnte periode kan de kompetente myndigheder tillade undtagelser fra den i stk. 3 fastsatte procentsats.

Artikel 4

Ansøgningerne om tilladelse samt myndighedernes afgørelser herom og resultaterne af den i artikel 11 i dette direktiv omhandlede overvågning stilles til rådighed for offentligheden i overensstemmelse med Rådets direktiv 90/313/EØF af 7. juni 1990 om fri adgang til miljøoplysninger ⁽¹⁾.

Artikel 5

1. Operatøren træffer i forbindelse med levering og modtagelse af affald alle nødvendige foranstaltninger til at forebygge eller, hvor dette ikke er praktisk muligt, i videst omfang at begrænse miljøskader navnlig forurening af luft, jord og overflade- og grundvand, samt faren for menneskers sundhed. Disse foranstaltninger skal mindst opfylde kravene i stk. 2 og 3.

2. Inden affaldet modtages i forbrændingsanlægget, skal der forelægges operatøren en beskrivelse af affaldet, der omfatter:

- affaldets fysiske og så vidt muligt dets kemiske sammensætning samt tilstrækkelige oplysninger til at vurdere, om det er egnet til den påtænkte forbrændingsproces

- de farlige egenskaber ved affaldet, hvilke stoffer det ikke må blandes med, samt forholdsregler ved håndtering af affaldet.

3. Inden affaldet modtages i forbrændingsanlægget, skal operatøren mindst gennemføre følgende modtagelsesprocedure:

- affaldets masse bestemmes
- de dokumenter, der kræves forelagt i medfør af direktiv 91/689/EØF, og i givet fald de dokumenter, der kræves forelagt i medfør af Rådets forordning (EØF) nr. 259/93 af 1. februar 1993 om overvågning af og kontrol med overførsel af affald inden for, til og fra Det Europæiske Fællesskab ⁽²⁾ og i medfør af bestemmelser om transport af farligt gods, kontrolleres
- der tages repræsentative prøver, medmindre det er uhensigtsmæssigt, så vidt muligt inden aflæsning, for at efterprøve overensstemmelsen med den i henhold til stk. 2 forelagte beskrivelse ved hjælp af kontrolforanstaltninger, og således at de kompetente myndigheder kan få kendskab til arten af det affald, der behandles. Disse prøver skal opbevares i mindst en måned efter forbrændingen.

4. De kompetente myndigheder kan indrømme undtagelser fra stk. 2 og 3 for industrianlæg eller foretagender, der kun forbrænder deres eget affald på stedet for produktionen af affaldet, såfremt samme beskyttelsesniveau er sikret.

Artikel 6

1. Anlæg til forbrænding af farligt affald skal drives således, at forbrændingsgraden er så fuldstændig som mulig. Dette kan indebære, at der skal anvendes egnede metoder til forbehandling af affaldet.

2. Alle forbrændingsanlæg skal udformes, udstyres og drives således, at gassen fra forbrændingen af farligt affald efter den sidste tilførsel af forbrændingsluft langsomt og ensartet, og selv under de dårligst tænkelige vilkår, i mindst to sekunder når op på en temperatur på mindst 850 °C på eller ved forbrændingskammerets indervæg ved et iltindhold på mindst 6 %; ved forbrænding af farligt affald, som indeholder mere end 1 % halogenerede organiske stoffer, udtrykt som chlor, skal temperaturen nå op på mindst 1 100 °C.

Hvis ovnen udelukkende fyres med flydende farligt affald eller med en blanding af gasformige stoffer og pulverfor-

⁽¹⁾ EFT nr. L 158 af 23. 6. 1990, s. 56.

⁽²⁾ EFT nr. L 30 af 6. 2. 1983, s. 1.

mige faste stoffer fra en termisk forbehandling af farligt affald med utilstrækkeligt iltindhold, og hvis mere end 50 % af den samlede afgivne varme stammer fra de gasformige stoffer, skal iltindholdet efter den sidste tilførsel af forbrændingsluft være mindst 3 %.

3. Alle forbrændingsanlæg skal være udstyret med brændere, som tænder automatisk, så snart forbrændingsgassens temperatur efter den sidste tilførsel af forbrændingsluft falder under den i stk. 2 nævnte relevante minimumstemperatur. Brænderne anvendes ligeledes under igangsætning eller lukning af anlægget for at sikre, at den relevante minimumstemperatur opretholdes, så længe der er uforbrændt affald i forbrændingskammeret.

Under igangsætning og lukning, eller hvis forbrændingsgassens temperatur falder under den i stk. 2 anførte minimumstemperatur, må der ikke tilføres brænderne brændsel, som kan forårsage større emissioner end fra forbrænding af gasolie som defineret i artikel 1, stk. 1, i direktiv 75/716/EØF, flydende gas eller naturgas.

Der skal obligatorisk findes og anvendes et system, der forhindrer tilførsel af farligt affald:

- under igangsætning, indtil den krævede minimumsforbrændingstemperatur er nået
- når den krævede minimumsforbrændingstemperatur ikke opretholdes
- når de kontinuerlige målinger, som kræves i medfør af artikel 11, stk. 1, litra a), viser at emissionsgrænseværdierne overskrides som følge af forstyrrelser eller svigt i rensningsanlægget.

4. De kompetente myndigheder kan for visse former for affald godkende andre betingelser end dem, der er fastsat i stk. 2, forudsat de er nærmere angivet i tilladelsen. En sådan godkendelse kan kun udstedes, hvis i det mindste bestemmelserne i artikel 7 er overholdt, og niveauet for dioxin- og furan-emissionerne er lavere end eller lig med de niveauer, der opnås, hvis de i denne artikels stk. 2 nævnte krav er opfyldt.

Alle driftsvilkår, der fastsættes i henhold til bestemmelserne i dette stykke, og resultaterne af kontrolforanstaltningerne meddeles Kommissionen som en del af de oplysninger, der meddeles i henhold til artikel 17.

5. Under drift af forbrændingsanlægget må følgende grænseværdier for koncentrationen af carbonmonoxid (CO) i forbrændingsgassen ikke overskrides:

- a) 50 mg/m³ forbrændingsgas bestemt som dagsgennemsnitsværdi

- b) 150 mg/m³ forbrændingsgas for mindst 95 % af alle målinger foretaget i en hvilken som helst 24-timers periode, bestemt som timinuttersgennemsnitsværdier, eller 100 mg/m³ forbrændingsgas for alle målinger, foretaget i en hvilken som helst 24-timers periode, bestemt som halvtimesgennemsnitsværdier.

6. Alle forbrændingsanlæg skal udformes, udstyres og drives således, at der undgås emissioner i luften, som kan medføre betydelig luftforurening ved jordoverfladen; navnlig skal røggassen udledes under kontrollerede forhold gennem en skorsten.

Skorstenshøjden beregnes ud fra sundheds- og miljøhensyn.

Artikel 7

1. Forbrændingsanlæg skal udformes, udstyres og drives således, at mindst følgende emissionsgrænseværdier i røggassen ikke overskrides:

a) Dagsgennemsnitsværdier:

1. Totalstøv	10 mg/m ³
2. Gasformige og dampformige organiske stoffer, udtrykt som total organisk kulstof	10 mg/m ³
3. Hydrogenchlorid (HCl)	10 mg/m ³
4. Hydrogenfluorid (HF)	1 mg/m ³
5. Svovldioxid (SO ₂)	50 mg/m ³

b) Halvtimesgennemsnitsværdier:

	A	B
1. Totalstøv	30 mg/m ³	10 mg/m ³
2. Gasformige og dampformige organiske stoffer, udtrykt som total organisk kulstof	20 mg/m ³	10 mg/m ³
3. Hydrogenchlorid (HCl)	60 mg/m ³	10 mg/m ³
4. Hydrogenfluorid (HF)	4 mg/m ³	2 mg/m ³
5. Svovldioxid (SO ₂)	200 mg/m ³	50 mg/m ³

c) Alle gennemsnitsværdier i løbet af en prøvetagningsperiode på mindst 30 minutter og højst otte timer:

1. Cadmium og forbindelser heraf, udtrykt som cadmium (Cd)	} i alt 0,05 mg/m ³ (*) 0,1 mg/m ³ (**)
2. Thallium og forbindelser heraf, udtrykt som thallium (Tl)	
3. Kviksølv og forbindelser heraf, udtrykt som kviksølv (Hg)	} 0,05 mg/m ³ (*) 0,1 mg/m ³ (**)

4. Antimon og forbindelser heraf, udtrykt som antimon (Sb)
5. Arsen og forbindelser heraf, udtrykt som arsen (As)
6. Bly og forbindelser heraf, udtrykt som bly (Pb)
7. Chrom og forbindelser heraf, udtrykt som chrom (Cr)
8. Cobalt og forbindelser heraf, udtrykt som cobalt (Co)
9. Kobber og forbindelser heraf, udtrykt som kobber (Cu)
10. Mangan og forbindelser heraf, udtrykt som mangan (Mn)
11. Nikkel og forbindelser heraf, udtrykt som nikkel (Ni)
12. Vanadium og forbindelser heraf, udtrykt som vanadium (V)
13. Tin og forbindelser heraf, udtrykt som tin (Sn)

i alt 0,5 mg/m³ (*)
1 mg/m³ (**)

Disse gennemsnitsværdier omfatter også gasformige og dampformige emissioner af de relevante tungmetaller samt forbindelser heraf.

(*) Nye anlæg.

(**) Eksisterende anlæg.

2. Emissionen af dioxiner og furaner nedbringes ved hjælp af de mest avancerede teknikker. Senest fra 1. januar 1997 må ingen gennemsnitsværdier, der måles i en prøvetagningsperiode på mindst seks og højst otte timer, overstige en grænseværdi på 0,1 ng/m³, medmindre Kommissionen ikke, mindst seks måneder inden denne dato, efter proceduren i artikel 16 sørger for, at harmoniserede målemetoder udarbejdet på fællesskabsplan er til rådighed. Denne grænseværdi defineres som summen af koncentrationerne af de enkelte dioxiner og furaner, vurderet i overensstemmelse med bilag I. Indtil datoen for anvendelsen af denne grænseværdi skal medlemsstaterne i det mindste betragte denne værdi som vejledende.

3. Resultaterne af målingerne til kontrol af overholdelsen af de i artikel 6 og i nærværende artikel fastsatte grænseværdier og vejledende værdier omregnes til de i artikel 11, stk. 2, fastsatte betingelser.

4. Hvis farligt affald medforbrændes som omhandlet i artikel 3, stk. 3, gælder bestemmelserne i artikel 6, stk. 5, og nærværende artikel stk. 1, 2 og 3 i henhold til kriterierne i bilag II kun for den del af røggasmængden, der hidrører fra forbrænding af det farlige affald.

Der skal i henhold til bilag II fastsættes passende emissionsgrænseværdier og vejledende værdier for de relevante forurenende stoffer, der udledes i røggassen fra de i artikel 3, stk. 3, nævnte anlæg.

Artikel 8

1. Udledning af spildevand fra et forbrændingsanlæg kræver tilladelse fra de kompetente myndigheder.

2. Udledninger i vandmiljøet af vandigt affald, der stammer fra rensning af røggas, skal begrænses mest muligt.

Såfremt tilladelsen indeholder en særlig bestemmelse herom, kan vandigt affald udledes efter separat behandling, på betingelse af:

- at kravene i relevante EF-, nationale og lokale bestemmelser overholdes for så vidt angår emissionsgrænseværdier, og
- at massen af tungmetaller, dioxiner og furaner i dette vandige affald i forhold til mængden af det behandlede farlige affald reduceres, således at den mængde, der tillades udledt i vand, er mindre end den mængde, der tillades udledt i luften.

3. Uden at dette berører stk. 2, fastlægger Rådet på forslag af Kommissionen, senest to år efter dette direktivs ikrafttræden, et sæt specifikke grænseværdier for forurenende stoffer i spildevand fra rensning af røggas, der skal udledes.

4. Forbrændingsanlæg, herunder tilknyttede områder til oplagring af farligt affald, skal udformes og drives således, at udslip af forurenende stoffer til jorden og grundvandet undgås i overensstemmelse med Rådets direktiv 80/68/EØF af 17. december 1979 om beskyttelse af grundvandet mod forurening forårsaget af visse farlige stoffer⁽¹⁾. Der skal endvidere være kapacitet til oplagring af regnvandsafstrømning fra forbrændingsanlæggets område og af vand, der er kontamineret som følge af spill eller brandslukning. Denne opbevaringskapacitet skal være tilstrækkelig til, at vandet om nødvendigt kan afprøves og behandles inden udledning.

(1) EFT nr. L 20 af 26. 1. 1980, s. 43. Direktivet er senest ændret ved direktiv 91/692/EØF.

Artikel 9

1. Reststoffer hidrørende fra driften af et forbrændingsanlæg skal genvindes eller bortskaffes i overensstemmelse med direktiv 75/442/EØF og 91/689/EØF. Dette kan kræve en forbehandling af reststofferne. Stofferne bør opbevares adskilt fra hinanden, indtil der er foretaget en vurdering af, om de skal genvindes eller bortskaffes. Der bør anvendes egnet teknologi for yderligere at lette dette arbejde.

2. Transport og midlertidig oplagring af tørre reststoffer i form af støv, f. eks. kedelstøv og tørre reststoffer fra røggasbehandling, finder sted i lukkede beholdere.

3. Eventuel varme, der produceres ved forbrændingsprocessen, bør så vidt muligt anvendes.

4. Forud for afgørelsen af, på hvilken måde forbrændingsreststofferne skal bortskaffes eller genvindes, bør der gennemføres egnede analyser til bestemmelse af de forskellige forbrændingsreststoffers fysiske og kemiske egenskaber og forureningspotentiale. Analyserne skal især vedrøre den opløselige del og tungmetaller.

Artikel 10

1. Målekrav med henblik på i overensstemmelse med artikel 11 at overvåge de parametre, vilkår og massekoncentrationer af forurenende stoffer, der er relevante for forbrændingsprocessen, fastsættes i den af de kompetente myndigheder udstedte tilladelse eller i de til tilladelsen knyttede betingelser eller i de relevante, bindende almindelige regler om målekrav.

2. Tilladelse udstedes kun, hvis det af ansøgningen fremgår, at de foreslåede målemetoder er i overensstemmelse med bilag III. Konfidensintervallerne (95 %) ved emissionsgrænseværdierne i artikel 6, stk. 5, litra a), og artikel 7, stk. 1, litra a), nr. 1, 2, 3 og 5, må ikke overstige de i bilag III, punkt 4, anførte værdier.

Installationen og driften af det automatiserede overvågningsudstyr skal underkastes kontrol og et årligt eftersyn.

3. I den af myndighederne udstedte tilladelse eller i de til tilladelsen knyttede betingelser eller i de relevante, bindende almindelige regler om prøveudtagnings- og måleprocedurer fastsættes de prøveudtagnings- og måleprocedurer, der anvendes til opfyldelse af kravet om regelmæssige målinger af hvert enkelt luftforurenende stof, samt prøveudtagnings- eller målepunkternes placering.

Kravene til regelmæssige målinger fastsættes af de kompetente myndigheder i overensstemmelse med bilag III.

Artikel 11

1. Følgende målinger udføres på forbrændingsanlægget i overensstemmelse med bilag III:

- a) kontinuerlige målinger af de i artikel 6, stk. 5, og artikel 7, stk. 1, litra a) og b), anførte stoffer
- b) kontinuerlige målinger af følgende driftsparametre:
  - temperatur, som nævnt i artikel 6, stk. 2 og 4
  - iltkoncentration, tryk, temperatur og vanddampindhold i røggassen
- c) mindst to målinger pr. år af de i artikel 7, stk. 1, litra c), og stk. 2, nævnte stoffer; der skal dog foretages en måling hver anden måned i de første tolv måneder af driften
- d) røggassens opholdstid, den relevante minimumstemperatur og iltindholdet, som specificeret i artikel 6, stk. 2 og 4, underkastes passende kontrol mindst én gang, når forbrændingsanlægget sættes i drift og under de dårligst tænkelige driftsvilkår.

Kontinuerlig måling af HF kan udelades, hvis HCl behandles på en sådan måde, at den i artikel 7, stk. 1, litra a), nr. 3), og stk. 1, litra b), nr. 3), omhandlede emissionsgrænseværdi ikke overskrides. I så fald foretages der regelmæssige målinger af emissionen af HF.

Kontinuerlig måling af vanddampindholdet er ikke nødvendig, hvis røggasprøven tørres, inden emissionerne analyseres.

Målinger af de i artikel 7, stk. 1, opførte forurenende stoffer er ikke nødvendige, hvis der i henhold til tilladelsen kun kan forbrændes farligt affald, som ikke kan forårsage gennemsnitsværdier for disse forurenende stoffer, der overstiger 10 % af de i artikel 7, stk. 1, fastsatte emissionsgrænseværdier.

Kommissionen træffer efter proceduren i artikel 16, så snart der findes egnede målemetoder i Fællesskabet, afgørelse om, fra hvilken dato der skal udføres kontinuerlige målinger af de i artikel 7, stk. 1, litra c), og stk. 2, nævnte stoffer i overensstemmelse med bilag III.

2. Resultaterne af de målinger, der gennemføres for at kontrollere overensstemmelsen med de i artikel 6 og 7 fastsatte grænseværdier og vejledende værdier, omregnes til følgende standardbetingelser:

- temperatur 273 K, tryk 101,3 kPa, 11 % ilt, tør gas
- temperatur 273 K, tryk 101,3 kPa, 3 % ilt, tør gas, udelukkende ved forbrænding af olieaffald som defineret i direktiv 75/439/EØF.

Hvis farligt affald forbrændes i en atmosfære tilsat ilt, kan måleresultaterne omregnes til et iltindhold, der fastsættes af den kompetente myndighed, og som afspejler de særlige omstændigheder ved det pågældende tilfælde. Med hensyn til artikel 3, stk. 3, omregnes resultaterne af målingerne til et samlet iltindhold som beregnet i bilag II.

Hvis emissionen af forurenende stoffer mindskes ved røggasbehandling, foretages den i første afsnit omhandlede omregning til iltindhold kun, hvis det iltindhold, som måles i den samme periode som for det pågældende forurenende stof, overstiger det relevante standardiltindhold.

3. Emissionsværdierne overholdes hvis:

- alle dagsgennemsnitsværdierne ikke overstiger emissionsgrænseværdierne i artikel 6, stk. 5, litra a), og artikel 7, stk. 1, litra a), og
- hverken
  - alle halvtimesgennemsnitsværdierne i årets løb overstiger emissionsgrænseværdierne i kolonne A i artikel 7, stk. 1, litra b), eller
  - 97 % af halvtimesgennemsnitsværdierne i årets løb ikke overstiger emissionsgrænseværdierne i kolonne B i artikel 7, stk. 1, litra b)
- alle gennemsnitsværdierne i prøvetagningsperioden ikke overstiger emissionsgrænseværdierne i artikel 7, stk. 1, litra c)
- bestemmelserne i artikel 6, stk. 5, litra b), overholdes.

Gennemsnitsværdier, der bestemmes i de perioder, der er nævnt i artikel 12, stk. 2, medregnes ikke ved vurderingen af, om emissionsgrænseværdierne er overholdt.

Halvtimesgennemsnittene og timinuttersgennemsnittene bestemmes inden for den faktiske driftstid (inklusive igangsætnings- og lukningsperioder, hvis der forbrændes farligt affald) ud fra de målte værdier, efter at værdien af det i bilag III, punkt 4, fastsatte konfidensinterval er fratrukket. Dagsgennemsnitsværdierne bestemmes ud fra disse validerede gennemsnitsværdier.

Gennemsnitsværdierne for prøvetagningsperioden og, i tilfælde af regelmæssige målinger af HF, gennemsnitsværdierne for HF bestemmes i henhold til de betingelser, der er fastsat i medfør af artikel 10, stk. 3.

Artikel 12

1. Såfremt målinger viser, at de i dette direktiv fastsatte emissionsgrænseværdier er overskredet, underrettes de kompetente myndigheder omgående herom. Tilførslen af

farligt affald må ikke fortsætte, så længe anlægget ikke opfylder emissionsnormerne, og tilførslen af farligt affald genoptages først, når myndighederne giver tilladelse dertil.

2. Myndighederne fastsætter den længste, tilladte periode for teknisk uundgåelige standsninger, forstyrrelser eller svigt i rensningsanlæg eller måleanordninger, i hvilken koncentrationen af de forurenede stoffer i udledningen i luften må overstige de fastsatte emissionsgrænseværdier. Anlægget må under ingen omstændigheder fortsætte med at forbrænde farligt affald i mere end fire timer uafbrudt; endvidere må drift under sådanne betingelser i løbet af et år ikke overstige 60 timer sammenlagt.

I tilfælde af sammenbrud af anlægget skal operatøren, så snart det er praktisk muligt, begrænse eller standse driften, indtil anlægget igen kan fungere normalt. I anlæg som omhandlet i artikel 3, stk. 3, skal tilførsel af farligt affald standses.

Totalstøvindholdet i udledningerne må under ingen omstændigheder overstige 150 mg/m³ udtrykt som halvtimesgennemsnit; endvidere må grænseværdien i artikel 7, stk. 1, litra a), nr. 2, og stk. 1, litra b), nr. 2, ikke overskrides. Alle de øvrige betingelser i artikel 6 skal overholdes.

Artikel 13

1. Bestemmelserne i dette direktiv gælder for bestående forbrændingsanlæg senest tre år og seks måneder efter den i artikel 18, stk. 1, anførte dato.

2. Operatøren kan dog senest seks måneder efter den i artikel 18, stk. 1, anførte dato meddele myndighederne, at det bestående forbrændingsanlæg ikke vil blive drevet i mere end 20 000 timer i en periode på højst fem år regnet fra operatørens underretning, inden det lukkes endeligt. I så fald anvendes stk. 1 ikke.

Artikel 14

Senest den 31. december 2000 forelægger Kommissionen, især på baggrund af den forventede teknologiske udvikling, erfaringerne fra driften af forbrændingsanlæggene og miljøkravene, en beretning for Rådet, baseret på erfaringerne fra gennemførelsen af direktivet og de fremskridt, der er gjort med hensyn til emissionskontrolmetoder, ledsaget af forslag til revision af emissionsgrænseværdierne og de dertil knyttede bestemmelser, der er nævnt i dette direktiv.

Emissionsgrænseværdier, der fastsættes efter en sådan revision, gælder ikke for bestående forbrændingsanlæg før den 31. december 2006.

Artikel 15

Kommissionen vedtager efter fremgangsmåden i artikel 16 de ændringer, der er nødvendige for at tilpasse bestemmelserne i artikel 10, 11 og 12 samt bilag I, II og III til den tekniske udvikling.

Artikel 16

1. Kommissionen bistås af et udvalg, der består af repræsentanter for medlemsstaterne, og som har Kommissionens repræsentant som formand.

2. Kommissionens repræsentant forelægger udvalget et udkast til de foranstaltninger, der skal træffes. Udvalget afgiver en udtalelse om dette udkast inden for en frist, som formanden kan fastsætte under hensyn til, hvor meget det pågældende spørgsmål haster. Det udtaler sig med det flertal, der er fastsat i traktatens artikel 148, stk. 2, for vedtagelse af de afgørelser, som Rådet skal træffe på forslag af Kommissionen.

Ved afstemninger i udvalget tillægges de stemmer, der afgives af repræsentanterne for medlemsstaterne, den vægt, der er fastlagt i nævnte artikel. Formanden deltager ikke i afstemningen.

3. a) Kommissionen vedtager de påtænkte foranstaltninger, når de er i overensstemmelse med udvalgets udtalelse.

b) Er de påtænkte foranstaltninger ikke i overensstemmelse med udvalgets udtalelse, eller er der ikke afgivet nogen udtalelse, forelægger Kommissionen straks Rådet et forslag til de foranstaltninger, der skal træffes. Rådet træffer afgørelse med kvalificeret flertal.

Har Rådet ved udløbet af en frist på tre måneder fra forslagens forelæggelse for det ikke truffet en afgørelse, vedtages de foreslåede foranstaltninger af Kommissionen, medmindre Rådet med simpelt

flertal har udtalt sig mod de nævnte foranstaltninger.

Artikel 17

Beretningerne om gennemførelsen af dette direktiv udarbejdes efter fremgangsmåden i artikel 5 i direktiv 91/692/EØF. Den første beretning omfatter den første fulde treårsperiode efter dette direktivs ikrafttræden.

Artikel 18

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den 31. december 1996. De underretter straks Kommissionen herom.

Når medlemsstaterne vedtager disse love og administrative bestemmelser, skal de indeholde en henvisning til dette direktiv, eller de skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for denne henvisning fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de nationale retsfor skrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 19

Dette direktiv træder i kraft på dagen for offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Artikel 20

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 16. december 1994.

På Rådets vegne

A. MERKEL

Formand

BILAG I

ÆKVIVALENSFAKTORER FOR DIOXINER OG DIBENZOFURANER

Til bestemmelse af den i artikel 7, stk. 2, omhandlede sum af værdier skal massekoncentrationen af følgende dioxiner og dibenzofuraner multipliceres med følgende ækvivalensfaktorer inden sammenlægning (ved anvendelse af begrebet »toksiske ækvivalenter«).

		<i>Toksisk ækvivalens faktor</i>
2,3,7,8	— Tetrachlordibenzodioxin (TCDD)	1
1,2,3,7,8	— Pentachlordibenzodioxin (PeCDD)	0,5
1,2,3,4,7,8	— Hexachlordibenzodioxin (HxCDD)	0,1
1,2,3,7,8,9	— Hexachlordibenzodioxin (HxCDD)	0,1
1,2,3,6,7,8	— Hexachlordibenzodioxin (HxCDD)	0,1
1,2,3,4,6,7,8	— Heptachlordibenzodioxin (HpCDD)	0,01
	— Octachlordibenzodioxin (OCDD)	0,001
2,3,7,8	— Tetrachlordibenzofuran (TCDF)	0,1
2,3,4,7,8	— Pentachlordibenzofuran (PeCDF)	0,5
1,2,3,7,8	— Pentachlordibenzofuran (PeCDF)	0,05
1,2,3,4,7,8	— Hexachlordibenzofuran (HxCDF)	0,1
1,2,3,7,8,9	— Hexachlordibenzofuran (HxCDF)	0,1
1,2,3,6,7,8	— Hexachlordibenzofuran (HxCDF)	0,1
2,3,4,6,7,8	— Hexachlordibenzofuran (HxCDF)	0,1
1,2,3,4,6,7,8	— Heptachlordibenzofuran (HpCDF)	0,01
1,2,3,4,7,8,9	— Heptachlordibenzofuran (HpCDF)	0,01
	— Octachlordibenzofuran (OCDF)	0,001

BILAG II

BESTEMMELSE AF EMISSIONSGRÆNSEVÆRDIER OG VEJLEDENDE VÆRDIER FOR MEDFORBRÆNDING AF FARLIGT AFFALD

Grænseværdien eller den vejledende værdi for hvert enkelt relevant forurenende stof og for carbonmonoxid i røggassen fra medforbrænding af farligt affald skal beregnes således:

$$\frac{V_{\text{affald}} \times C_{\text{affald}} + V_{\text{proc}} \times C_{\text{proc}}}{V_{\text{affald}} + V_{\text{proc}}} = C$$

V_{affald} : røggasvolumen fra forbrænding af farligt affald, udelukkende bestemt ud fra det affald, der har den laveste brændværdi, som specificeret i tilladelsen og omregnet til de i artikel 11, stk. 2, anførte betingelser.

Hvis den varme, der afgives ved forbrænding af farligt affald, udgør mindre end 10 % af den samlede varme, der afgives i anlægget, skal »affald« beregnes på grundlag af en (fiktiv) mængde affald, der ved forbrænding ville svare til en varmeafgivelse på 10 % af en fastsat samlet varmeafgivelse.

C_{affald} : emissionsgrænseværdier for anlæg, der udelukkende er beregnet til forbrænding af farligt affald (mindst de i artikel 7, stk. 1 og 2, og artikel 6, stk. 5, anførte emissionsgrænseværdier og vejledende værdier for forurenende stoffer og carbonmonoxid).

V_{proc} : røggasvolumen fra processen i anlægget, herunder forbrændingen af det tilladte brændsel, der normalt anvendes i anlægget (eksklusive farligt affald), bestemt på grundlag af det iltindhold, som emissionerne skal omregnes til som fastsat i fællesskabslovgivningen eller det pågældende lands lovgivning. Findes der ingen bestemmelser for denne art anlæg, skal grundlaget være det faktiske iltindhold i røggassen uden fortynding ved tilførsel af luft, der er unødvendig for processen. Omregningen til de andre betingelser er anført i artikel 11, stk. 2.

C_{proc} : emissionsgrænseværdierne for de relevante forurenende stoffer og carbonmonoxid i røggassen fra anlæg, som ved afbrænding af det tilladte brændsel, der normalt anvendes (eksklusive farligt affald), opfylder de nationale love og administrative bestemmelser for sådanne anlæg. Hvis der ikke findes sådanne bestemmelser, anvendes de emissionsgrænseværdier, der er fastsat i tilladelsen. Indeholder tilladelsen ikke sådanne værdier, anvendes de faktiske massekoncentrationer.

C: samlet emissionsgrænseværdi eller vejledende værdi for carbonmonoxid og de relevante forurenende stoffer til erstatning af de i artikel 6, stk. 5, og artikel 7, stk. 1 og 2, anførte emissionsgrænseværdier og vejledende værdier. Det samlede iltindhold til erstatning af iltindholdet med henblik på omregning som omhandlet i artikel 6 og 7 beregnes på grundlag af det ovennævnte indhold under hensyntagen til delvolumenerne.

Der skal ikke tages hensyn til forurenende stoffer og CO, der ikke direkte stammer fra forbrænding af farligt affald eller forbrænding af brændsel (f.eks. fra materialer, der bruges til produktion, eller fra produkter), såvel som CO hidrørende direkte fra denne forbrænding, hvis

- de større CO-koncentrationer i forbrændingsgassen er nødvendige for produktionsprocessen, og hvis
- C_{affald} (som defineret ovenfor) for dioxiner og furaner er opfyldt.

I betragtning af at det er tilladt at medforbrænde farligt affald, skal den samlede emissionsgrænseværdi (C) under alle omstændigheder beregnes således, at emissionen i miljøet nedbringes mest muligt.

*BILAG III***MÅLEMETODER**

1. Målinger til bestemmelse af koncentrationen af luftforurenende stoffer i røggaskanaler skal være repræsentative.
2. Prøveudtagning og analyse af samtlige forurenende stoffer, herunder dioxiner og furaner, og reference-målinger til kalibrering af automatiserede målesystemer skal udføres som anført i CEN-standarder, der er udarbejdet på grundlag af de ordrer, Kommissionen har afgivet. De nationale standarder gælder, så længe der ikke foreligger CEN-standarder.
3. En procedure til overvågning af dioxiner og furaner kan kun godkendes, hvis detektionsgrænsen for prøveudtagning og analyse af de enkelte dioxiner og furaner er tilstrækkelig lav til at kunne give et meningsfuldt resultat udtrykt i toksicitetsækvivalenter.
4. 95 %-konfidensintervallerne ved emissionsgrænseværdierne må ikke overstige følgende procentdele af emissionsgrænseværdierne:

Carbonmonoxid (artikel 6, stk. 5, litra a):	10 %
Svovldioxid (artikel 7, stk. 1, litra a), nr. 5):	20 %
Totalstøv (artikel 7, stk. 1, litra a), nr. 1):	30 %
Total organisk kulstof (artikel 7, stk. 1, litra a), nr. 2):	30 %
Hydrogenchlorid (artikel 7, stk. 1, litra a), nr. 3):	40 %

RÅDETS DIREKTIV 94/74/EF

af 22. december 1994

om ændring af direktiv 92/12/EØF om den generelle ordning for punktafgiftspligtige varer, om oplægning og omsætning heraf samt om kontrol hermed, af direktiv 92/81/EØF om harmonisering af punktafgiftsstrukturen for mineralolier, og af direktiv 92/82/EØF om indbyrdes tilnærmelse af punktafgiftssatserne for mineralolier

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 99,

under henvisning til forslag fra Kommissionen ⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet ⁽²⁾,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

Toldproceduren for udførsel bør udelukkes fra suspensionsordningen for punktafgiftspligtige varer, for at der som led i forsendelsesordningen for punktafgiftspligtige varer kan stilles sikkerhed for de risici, som forsendelser fra varernes afsendelsessted til udgangsstedet i Fællesskabet er forbundet med;

når forsendelse af punktafgiftspligtige varer giver anledning til en angivelse om henførelse under proceduren for intern forsendelse eller proceduren i TIR- eller ATA-konventionen, bør det foreskrives, at denne angivelse gælder som ledsagedokument vedrørende punktafgifter;

ved forsendelse af punktafgiftspligtige varer, der er overgået til forbrug i en medlemsstat, til samme medlemsstat gennem en anden medlemsstats område, bør det forenkede ledsagedokument, der er omhandlet i Kommissionens forordning (EØF) nr. 3649/92 ⁽⁴⁾, benyttes;

ledsagedokumentet bør indeholde anmærkninger vedrørende alle former for tab, der indtræffer under forsendelsen inden for Fællesskabet, således at nævnte dokument kan færdigbehandles korrekt, og de nærmere regler for disse anmærkninger og deres indhold bør præciseres;

i stedet for de i øjeblikket gældende former for sikkerhedsstillelse bør der fastsættes en alternativ form for sikkerhed, som stilles af transportvirksomheden eller

varernes ejer for at begrænse de risici, der er forbundet med forsendelsen inden for Fællesskabet;

der bør fastsættes mulighed for at give dispensation fra kravet om sikkerhedsstillelse i forbindelse med forsendelser af mineralolier inden for Fællesskabet ad søvejen eller gennem rørledninger;

det bør gøres muligt at anføre en ny modtager eller et nyt leveringssted ved en ændring i det administrative ledsagedokument;

det bør fastsættes, på hvilke betingelser en afsender af mineralolier kan undlade at udfylde ledsagedokumentets rubrik vedrørende modtageren, når denne ikke kendes ved afsendelsen;

der bør være mulighed for at træffe supplerende foranstaltninger med hensyn til stikprøvekontrol for at øge det administrative samarbejde mellem medlemsstaterne;

der bør eventuelt være mulighed for, at oplysningerne i de eksemplarer af ledsagedokumentet, der skal sendes til de kompetente myndigheder i afgang- og bestemmelsesmedlemsstaten, kan ekspederes elektronisk;

det bør tillades, at retureksemplaret til afsenderen sendes til denne med telefax for hurtigt at få afsluttet transaktionen;

for punktafgiftspligtige varer, der forsendes regelmæssigt mellem afgiftsoplæg beliggende i to forskellige medlemsstater, bør ordningen for færdigbehandling af ledsagedokumentet lettes;

det bør præciseres, at anvendelse af afgiftsmærker eller nationale godkendelsesmærker ikke indvirker på de bestemmelser, medlemsstaterne indfører for at sikre en korrekt anvendelse af de gældende afgiftsbestemmelser og for at undgå svig, unddragelse og misbrug;

det bør fastsættes, på hvilke betingelser væbnede styrker og organisationer kan fritages for betaling af punktafgifter;

⁽¹⁾ EFT nr. C 215 af 5. 8. 1994, s. 19.

⁽²⁾ Udtalelse afgivet den 16. december 1994 (endnu ikke offentliggjort i EFT).

⁽³⁾ Udtalelse afgivet den 20. oktober 1994 (endnu ikke offentliggjort i EFT).

⁽⁴⁾ EFT nr. L 369 af 18. 12. 1992, s. 17.

for at det indre marked kan fungere korrekt, bør det defineres, hvilke produkter der falder ind under kategorien mineralolier;

det bør defineres, hvilke af de produkter, som falder ind under kategorien mineralolier, der skal underlægges den almindelige ordning for kontrol med punktafgifter;

der bør gives tilladelse til godtgørelse af allerede betalte punktafgifter for forurenede eller utilsigtet sammenblandede mineralolier, som tilbageleveres til et oplag med henblik på oparbejdelse;

der bør indrømmes en obligatorisk fritagelse på fællesskabsplan for mineralolier, der indsprøjtes i højovne med henblik på kemisk reduktion, for at undgå konkurrencefordrejninger som følge af forskelle i beskatningsordningerne medlemsstaterne imellem;

det bør udtrykkeligt fastsættes, at mineralolier, der er overgået til forbrug i en medlemsstat, og som befinder sig i motorkøretøjers brændstoftanke med henblik på at blive anvendt som motorbrændstof til disse køretøjer, er fritaget for punktafgift i en anden medlemsstat for ikke at lægge hindringer i vejen for den frie bevægelighed for personer og varer og for at undgå dobbeltbeskatning;

KN-koderne for blyholdig og blyfri benzin bør ajourføres efter ændringerne i den seneste udgave af De Europæiske Fællesskabers Integrerede Toldtarif ⁽¹⁾;

de i dette direktiv omhandlede tilpasninger af punktafgiftsordningerne, som skal sikre, at det indre marked fungerer korrekt, kan ikke gennemføres på tilfredsstillende måde af medlemsstaterne hver især, og de nødvendiggør derfor, at der på fællesskabsplan sker en indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger om punktafgifter;

direktiv 92/12/EØF ⁽²⁾, 92/81/EØF ⁽³⁾ og 92/82/EØF ⁽⁴⁾ bør derfor ændres. —

⁽¹⁾ EFT nr. C 143 A af 24. 5. 1993, s. 560.

⁽²⁾ EFT nr. L 76 af 23. 3. 1992, s. 1 Direktivet er senest ændret ved direktiv 92/108/EØF (EFT nr. L 390 af 31. 12. 1992, s. 124).

⁽³⁾ EFT nr. L 316 af 31. 10. 1992, s. 12. Direktivet er senest ændret ved direktiv 92/108/EØF (EFT nr. L 390 af 31. 12. 1992, s. 124).

⁽⁴⁾ EFT nr. L 316 af 31. 10. 1992, s. 19.

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

Direktiv 92/12/EØF ændres således:

1) Artikel 5 ændres således:

a) Stk. 2, første led, affattes således:

»— der indføres fra eller er bestemt til et tredjeland eller de i artikel 2, stk. 1, 2 og 3, omhandlede områder eller Kanaløerne, og som er henført under en af de toldsuspensionsprocedurer, der er nævnt i artikel 84, stk. 1, litra a), i forordning (EØF) nr. 2913/92^(*), eller er anbragt i en frizone eller på et frilager

^(*) EFT nr. L 302 af 19. 10. 1992, s. 1.«

b) Stk. 2, andet led, affattes således:

»— som under proceduren for intern fællesskabsforsendelse forsendes fra en medlemsstat til en anden medlemsstat gennem EFTA-lande, fra en medlemsstat til et EFTA-land, eller gennem et eller flere tredjelande, der ikke er EFTA-lande, på grundlag af et TIR- eller ATA-carnet.«

c) Stk. 2, andet afsnit, første sætningsled, affattes således:

»I de tilfælde, hvor enhedsdokumentet anvendes,«

d) Følgende stykke tilføjes:

»3. De eventuelle supplerende angivelser, der skal fremgå af transportdokumenter eller handelsdokumenter, der gælder som forsendelsesdokumenter, samt de ændringer, der er nødvendige for at tilpasse fremgangsmåden for færdigbehandling, når punktafgiftspligtige varer forsendes i henhold til en forenklet fremgangsmåde for intern fællesskabsforsendelse, fastlægges efter fremgangsmåden i artikel 24.«

2) I artikel 7 tilføjes følgende stykker:

»7. Forsendes punktafgiftspligtige varer, der allerede er overgået til fri omsætning i en medlemsstat, til et bestemmelsessted i samme medlemsstat ad en hensigtsmæssig transportvej via en anden medlemsstat, skal det i stk. 4 omhandlede ledsagedokument anvendes.

8. I det i stk. 7 nævnte tilfælde skal:

a) afsenderen forud for afsendelsen af varerne indgive en angivelse til afgangsstedets skattemyndighed, som har ansvaret for punktafgiftskontrol

b) modtageren attestere modtagelsen af varerne efter de regler, der er fastlagt af bestemmelsesstedets skattemyndigheder, som har ansvaret for punktafgiftskontrol

c) afsender og modtager lade sig underkaste enhver form for kontrol, således at deres egne skattemyndigheder kan sikre sig, at varerne faktisk er modtaget.

9. Forsendes punktafgiftspligtige varer hyppigt og regelmæssigt på de i stk. 7 nævnte betingelser, kan medlemsstaterne på grundlag af bilaterale aftaler tillade, at der benyttes en forenklet fremgangsmåde, som afviger fra bestemmelserne i stk. 7 og 8.«

3) Artikel 13, litra a), affattes således:

»a) eventuelt stille sikkerhed i forbindelse med fremstilling, forarbejdning og oplægning samt obligatorisk stille sikkerhed i forbindelse med forsendelse, jf. dog artikel 15, stk. 3, på de betingelser, der fastsættes af de kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor afgiftsoplaget er godkendt.«

4) I artikel 14 tilføjes følgende stykke:

»4. Hvad angår manko, jf. stk. 3, samt tab, for hvilke der ikke er indrømmet den i stk. 1 omhandlede fritagelse, skal de kompetente myndigheder i alle tilfælde foretage en anmærkning herom på bagsiden af det eksemplar af det i artikel 18, stk. 1, nævnte ledsagedokument, der skal tilbagesendes til afsenderen.

I den forbindelse skal følgende fremgangsmåde følges:

— i tilfælde af manko eller tab under transport inden for Fællesskabet af punktafgiftspligtige varer henført under suspensionsordningen, foretager de kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor mankoen eller tabet konstateres, en anmærkning herom på retureksemplaret af ledsagedokumentet

— ved varernes ankomst til bestemmelsesmedlemsstaten anfører de kompetente myndigheder, om de indrømmer delvis fritagelse eller ikke indrømmer nogen fritagelse for den manko eller de tab, der er konstateret.

De angiver i disse tilfælde beregningsgrundlaget for det punktafgiftsbeløb, der skal opkræves efter stk. 3. De kompetente myndigheder i bestemmelsesmedlemsstaten sender en kopi af retureksemplaret af ledsagedokumentet til de kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor tabet er konstateret.«

5) Artikel 15 ændres således:

a) Stk. 1 affattes således:

»1. Forsendelsen af punktafgiftspligtige varer under en suspensionsordning skal finde sted mellem afgiftsoplag, jf. dog artikel 5, stk. 2, artikel 16, artikel 19, stk. 4, og artikel 23, stk. 1a.

Første afsnit finder også anvendelse på forsendelse inden for Fællesskabet af punktafgiftspligtige varer til nulsats, der ikke er overgået til fri omsætning.«

b) Stk. 3 affattes således:

»3. De risici, der er forbundet med forsendelse inden for Fællesskabet, dækkes af den sikkerhed, der er omhandlet i artikel 13, og som den godkendte oplagshaver, der afsender varerne, stiller, eller eventuelt af en sikkerhed, som stilles solidarisk af afsenderen og transportvirksomheden. De kompetente myndigheder i medlemsstaterne kan tillade, at transportvirksomheden eller varenes ejer stiller sikkerhed i stedet for den godkendte oplagshaver, der afsender varerne. Medlemsstaterne kan eventuelt kræve en sikkerhedsstillelse fra modtageren.

Forsendes punktafgiftspligtige mineralolier inden for Fællesskabet ad søvejen eller gennem rørledninger, kan medlemsstaterne fritage de godkendte oplagshavere, der afsender varerne, for pligten til at stille den i første afsnit nævnte sikkerhed.

Medlemsstaterne fastsætter de nærmere bestemmelser for sikkerhedsstillelsen. Sikkerhedsstillelsen skal være gyldig i hele Fællesskabet.«

c) Stk. 5 affattes således:

»5. En godkendt oplagshaver, der afsender varer, eller dennes repræsentant kan ændre ledsagedokumentets rubrik 4, 7, 7a, 13, 14 og/eller 17 for at anføre en ny modtager, som skal være en godkendt oplagshaver eller en registreret erhvervsdrivende, eller et nyt leveringssted. De kompetente myndigheder i afgangsmedlemsstaten underrettes straks herom, og den nye modtager eller det nye leveringssted anføres straks på det administrative ledsagedokumentets bagside.«

d) Følgende stykke tilføjes:

»6. Ved forsendelse inden for Fællesskabet af mineralolier ad søvejen eller ad indre vandveje kan den godkendte oplagshaver, der afsender varerne, undlade at udfylde ledsagedokumentets rubrik 4, 7, 7a, 13 og 17, såfremt modtageren ved varernes afsendelse ikke er endelig kendt, dog på betingelse af:

- at de kompetente myndigheder i afgangsmedlemsstaten på forhånd giver afsenderen tilladelse til ikke at udfylde disse rubrikker
- at samme myndigheder underrettes om modtagerens navn og adresse, registreringsnummer samt bestemmelseslandet, så snart disse oplysninger kendes, eller senest når varerne er nået frem til deres endelige bestemmelsessted.«

6) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 15b

1. Hvad angår de stikprøvekontroller, der er omhandlet i artikel 19, stk. 6, kan de kompetente myndigheder i en medlemsstat anmode de kompetente myndigheder i en anden medlemsstat om supplerende oplysninger ud over dem, der er omhandlet i artikel 15a. Bestemmelserne om beskyttelse af oplysninger i direktiv 77/799/EØF (*), finder anvendelse på sådan udveksling af oplysninger.

2. Hvis de nationale retsfor skrifter i en medlemsstat i forbindelse med udveksling af oplysninger i henhold til stk. 1 foreskriver, at de personer, der berøres af udvekslingen af oplysninger, skal høres, kan disse forskrifter fortsat finde anvendelse.

3. Udveksling af oplysninger, der er nødvendige med henblik på gennemførelse af stikprøvekontrollerne i henhold til stk. 1, sker ved hjælp af et ensartet kontroldokument. Dokumentets form og indhold fastlægges efter fremgangsmåden i artikel 24.

(*) EFT nr. L 336 af 27. 12. 1977, s. 15.«

7) I artikel 18 tilføjes følgende stykke:

»6. Denne artikel finder også anvendelse på punktavgiftspligtige varer, der forsendes under suspensionsordningen mellem to afgiftsoplæg beliggende i samme medlemsstat via en anden medlemsstats område.«

8) Artikel 19 ændres således:

a) i stk. 1 indsættes følgende nye tredje afsnit:

»De kompetente myndigheder i afgang- og bestemmelsesmedlemsstaten kan foreskrive, at de angivelser, der er indeholdt i de eksemplarer af ledsagedokumentet, der er bestemt for dem, sendes elektronisk«

b) I stk. 2 indsættes følgende nye andet og tredje afsnit:

»Uanset de ovenfor anførte bestemmelser kan afgangsmedlemsstater tillade, at en kopi af retur-eksemplaret straks tilbagesendes til afsenderen pr. telefax, således at sikkerhedsstillelsen hurtigt

kan frigives. Pligten til at tilbagesende originaleksemplaret i henhold til første afsnit berøres ikke heraf.

Forsendes punktavgiftspligtige varer hyppigt og regelmæssigt under suspensionsordningen mellem to medlemsstater, kan de kompetente myndigheder i disse medlemsstater efter fælles overenskomst tillade, at der benyttes en forenklet fremgangsmåde for færdigbehandling af ledsagedokumentet i form af en summarisk eller en automatiseret attesting.«

c) Stk. 4 affattes således:

»4. Punktavgiftspligtige varer, der afsendes af en godkendt oplagshaver, der er etableret i en medlemsstat, med henblik på udførsel gennem en eller flere andre medlemsstater, kan forsendes under suspensionsordningen som omhandlet i artikel 4, litra c). Ordningen afsluttes ved, at udgangstoldstedet attesterer, at varerne faktisk har forladt Fællesskabet. Dette toldsted skal sende det attesterede eksemplar af ledsagedokumentet, der er bestemt for afsenderen, tilbage til denne.«

9) Artikel 21, stk. 2, andet afsnit, affattes således:

»Med forbehold af de bestemmelser, som medlemsstaterne fastsætter for at sikre en korrekt anvendelse af nærværende artikel og undgå svig, unddragelse eller misbrug, påser de, at mærkerne ikke skaber hindringer for den fri bevægelighed af punktavgiftspligtige varer.«

10) I artikel 23 indsættes følgende stykke:

»1a. De i stk. 1 nævnte væbnede styrker og organisationer er beføjede til at modtage varer fra andre medlemsstater under ordningen med suspension af punktavgifter, når varerne er ledsaget af det i artikel 18 omhandlede ledsagedokument, forudsat at der desuden medfølger en fritagelsesattest. Fritagelsestestens form og indhold fastlægges efter fremgangsmåden i artikel 24.«

11) Artikel 24 ændres således:

a) Stk. 2 affattes således:

»2. De foranstaltninger, der er nødvendige for anvendelsen af artikel 5, 7, 15b, 18, 19 og 23, vedtages efter fremgangsmåden i stk. 3 og 4.«

b) Stk. 5 affattes således:

»5. Ud over de foranstaltninger, der er nævnt i stk. 2, undersøger udvalget spørgsmål om anvendelsen af fællesskabsbestemmelserne om punktavgifter, der rejses af udvalgets formand eller på anmodning af en medlemsstats repræsentant.«

Artikel 2

Direktiv 92/81/EØF ændres således:

1) Artikel 2 ændres således:

a) Stk. 1 affattes således:

»1. I dette direktiv forstås ved mineralolie:

- a) produkter henhørende under KN-kode 2706
- b) produkter henhørende under KN-kode 2707 10, 2707 20, 2707 30, 2707 50, 2707 91 00, 2707 99 11 og 2707 99 19
- c) produkter henhørende under KN-kode 2709
- d) produkter henhørende under KN-kode 2710
- e) produkter henhørende under KN-kode 2711, herunder kemisk ren methan og propan, dog undtagen naturgas
- f) produkter henhørende under KN-kode 2712 10, 2712 20 00, 2712 90 31, 2712 90 33, 2712 90 39 og 2712 90 90
- g) produkter henhørende under KN-kode 2715
- h) produkter henhørende under KN-kode 2901
- i) produkter henhørende under KN-kode 2902 11 00, 2902 19 90, 2902 20, 2902 30, 2902 41 00, 2902 42 00, 2902 43 00 og 2902 44
- j) produkter henhørende under KN-kode 3403 11 00 og 3403 19
- k) produkter henhørende under KN-kode 3811
- l) produkter henhørende under KN-kode 3817.«

b) stk. 4 affattes således:

»4. De i dette direktiv nævnte koder i den kombinerede nomenklatur er koderne i den pr. 1. oktober 1994 gældende kombinerede nomenklatur.«

2) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 2a

1. Bestemmelserne i direktiv 92/12/EØF om kontrol og transport gælder kun for følgende mineralolier:

- a) produkter henhørende under KN-kode 2707 10, 2707 20, 2707 30 og 2707 50
- b) produkter henhørende under KN-kode 2710 00 11 - 2710 00 78; produkter henhørende under KN-kode 2710 00 21, 2710 00 25 og 2710 00 59 dog kun hvis de transporteres uemballeret
- c) produkter henhørende under KN-kode 2711 (med undtagelse af produkter henhørende under KN-kode 2711 11 00 og 2711 21 00)

d) produkter henhørende under KN-kode 2901 10

e) produkter henhørende under KN-kode 2902 20, 2902 30, 2902 41 00, 2902 42 00, 2902 43 00 og 2902 44.

2. Hvis en medlemsstat konstaterer, at andre mineralolier end dem, der refereres til i stk. 1, anvendes som fyringsolie eller brændstof eller udbydes til salg med henblik på sådan anvendelse og således er anledning til unddragelse eller anden misbrug, meddeler den det til Kommissionen. Denne underretter de øvrige medlemsstater inden for en måned efter modtagelse af meddelelsen. Efter fremgangsmåden i artikel 24 i direktiv 92/12/EØF træffes der afgørelse om, hvorvidt de pågældende produkter skal underlægges bestemmelserne om kontrol og transport i samme direktiv.

3. Medlemsstaterne kan ved bilaterale aftaler helt eller delvis fritage nogle eller alle ovennævnte produkter, hvis de ikke er omfattet af artikel 2 i direktiv 92/82/EØF, fra kontrolforanstaltningerne i samme direktiv. Sådanne aftaler gælder ikke for medlemsstater, som ikke er kontraherende parter. Alle bilaterale aftaler skal meddeles Kommissionen, som underretter de øvrige medlemsstater derom.«

3) Følgende nye artikel indsættes:

»Artikel 7a

Medlemsstaterne kan godtgøre allerede betalte punktafgifter for forurenede eller utilsigtet sammenblandede mineralolier, som tilbageleveres til et oplag med henblik på oparbejdelse.«

4) Artikel 8 ændres således:

a) I stk. 1 tilføjes følgende litra:

»d) mineralolier, der med henblik på kemisk reduktion indsprøjtes i højovne som supplement til de koks, der anvendes som hovedbrændsel.«

b) I stk. 2 affattes indledningen således:

»2. Uden at det berører andre fællesskabsbestemmelser, kan medlemsstaterne anvende hel eller delvis afgiftsfritagelse eller afgiftslempelse for mineralolier eller andre produkter til samme anvendelsesformål, der under afgiftsmyndighedernes kontrol anvendes.«

5) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 8a

1. Mineralolier, der er overgået til frit forbrug i en medlemsstat, og som befinder sig i erhvervskøretøjers normaltanke og er bestemt til at benyttes som brændstof til disse køretøjer, eller som medbringes i special-

containere og er bestemt til anvendelse i disse containere med henblik på deres særlige funktion under transporten, pålægges ikke punktafgift i en anden medlemsstat.

2. I denne artikel forstås ved:

»normale tanke«:

— tanke, der af konstruktøren er indbygget i alle transportmidler af samme type som det pågældende transportmiddel, og hvis permanente anbringelse muliggør direkte brug af brændstoffet som drivmiddel både for køretøjet og eventuelt for køleanlæg eller andre anlæg under transporten.

Gastanke, der er påmonteret transportmidler konstrueret med henblik på direkte brug af gas som brændstof, samt tanke, der er påmonteret andre anlæg på transportmidlet, anses ligeledes for at være normale tanke

— tanke, der af konstruktøren er indbygget i alle containere af samme type som den pågældende container, og hvis permanente anbringelse muliggør direkte brug af brændstoffet under transporten som drivmiddel for køleanlæg eller andre anlæg, som specialcontainere er udstyret med

»specialcontainere«: enhver container, som er forsynet med anordninger specielt til køle-, iltning- eller varmeisoleringsanlæg eller andre anlæg.»

Artikel 3

Artikel 2 i direktiv 92/82/EØF affattes således:

»Artikel 2

1. Dette direktiv gælder for følgende mineralolier:

— blyholdig benzin henhørende under KN-kode 2710 00 26, 2710 00 34 og 2710 00 36

— blyfri benzin henhørende under KN-kode 2710 00 27, 2710 00 29 og 2710 00 32

— gasolie henhørende under KN-kode 2710 00 69

— tung fyringsolie henhørende under KN-kode 2710 00 74 - 2710 00 78

— flydende gas henhørende under KN-kode 2711 12 11 - 2711 19 00

— methan henhørende under KN-kode 2711 29 00

— kerosin henhørende under KN-kode 2710 00 51 og 2710 00 55.

2. De i stk. 1 nævnte koder i den kombinerede nomenklatur er koderne i den pr. 1. oktober 1994 gældende kombinerede nomenklatur.»

Artikel 4

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den 1. juli 1995. De underretter straks Kommissionen herom.

Når medlemsstaterne vedtager disse love og administrative bestemmelser, skal de indeholde en henvisning til dette direktiv, eller de skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for denne henvisning fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksterne til de vigtigste nationale retsforskrifter, som de vedtager på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 5

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 22. december 1994.

På Rådets vegne

H. SEEHOFER

Formand

RÅDETS DIREKTIV 94/75/EF

af 22. december 1994

om ændring af direktiv 94/4/EF ved indførelse af midlertidige undtagelser for Østrig, for så vidt angår afgiftsfri indførelse

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til tiltrædelsestraktaten af 1994, særlig artikel 2, stk. 3, og tiltrædelsesakten af 1994, særlig artikel 151, stk. 2,

under henvisning til forslag fra Kommissionen, og

ud fra følgende betragtninger:

Republikken Østrig anmodede den 5. september 1994 om en midlertidig undtagelse i lighed med den, der gælder fra den 1. april 1994 for Forbundsrepublikken Tyskland i medfør af bestemmelserne i artikel 3, stk. 2, i direktiv 94/4/EF af 14. februar 1994 om ændring af direktiv 69/169/EØF og 77/388/EØF og om forhøjelse af værdien af den afgiftsfrie indførelse for rejsende fra tredjelande og af grænsen for afgiftsfrie køb i forbindelse med rejser inden for fællesskabet ⁽¹⁾;

anmodningen tager navnlig sigte på indtil den 1. januar 1998 at opretholde den værdigrænse, der for tiden gælder i Østrig for varer, der indføres af rejsende, der kommer ind på østrigsk område via en landegrænse til andre lande end de andre medlemsstater og medlemmerne af Den Europæiske Frihandelskommenslutning (EFTA);

der bør tages hensyn til de økonomiske vanskeligheder, som værdien af afgiftsfritagelsen ved denne rejsetrafik kan medføre for Østrig;

der bør dog undgås konkurrencefordrejning som følge af, at der gælder forskellige værdier ved passage af Fællesskabets ydre grænser til lande, der ikke er medlemmer af EFTA; Forbundsrepublikken Tyskland og Republikken Østrig bør fastsætte samme værdigrænse for varer, der indføres af rejsende, der kommer ind på tysk og østrigsk område fra sådanne lande —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV

Artikel 1

I direktiv 94/4/EF affattes artikel 3, stk. 2, således:

»2. Uanset stk. 1 kan Forbundsrepublikken Tyskland og Republikken Østrig træffe de nødvendige bestemmelser for at efterkomme dette direktiv senest den 1. januar 1998 for varer, der indføres af rejsende, der kommer ind på tysk og østrigsk område via en landegrænse til andre lande end de andre medlemsstater og EFTA-landene, eller som ankommer med skib i kystsejlad fra de førstnævnte lande.

Disse medlemsstater anvender dog på indførsler, som rejsende omhandlet i foregående afsnit foretager, en grænse for afgiftsfri indførelse på mindst 75 ECU fra det tidspunkt, hvor tiltrædelsestraktaten af 1994 træder i kraft.«

Artikel 2

1. Under forbehold af ikrafttrædelsen af tiltrædelsestraktaten af 1994 sætter medlemsstaterne de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv på dennes ikrafttrædelsesdato. De underretter straks Kommissionen herom.

Disse bestemmelser skal indeholde en henvisning til dette direktiv eller ved offentliggørelsen være ledsaget af en sådan henvisning. De nærmere regler for denne henvisning fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de nationale retsfor skrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 3

Dette direktiv træder i kraft på samme dato som tiltrædelsestraktaten af 1994.

Artikel 4

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 22. december 1994.

På Rådets vegne

H. SEEHOFER

Formand

⁽¹⁾ EFT nr. L 60 af 3. 3. 1994, s. 14.

RÅDETS DIREKTIV 94/76/EF

af 22. december 1994

om ændring af direktiv 77/388/EØF ved indførelse af overgangsforanstaltninger vedrørende merværdiafgifter i anledning af udvidelsen af Den Europæiske Union den 1. januar 1995

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til tiltrædelsestraktaten af 1994, særlig artikel 2 og 3, samt tiltrædelsesakten af 1994, særlig artikel 169,

under henvisning til forslag fra Kommissionen, og

ud fra følgende betragtninger:

Med forbehold af de særlige bestemmelser i bilag XV, kapitel IX, i tiltrædelsesakten gælder det fælles merværdiafgiftssystem for de nye medlemsstater fra den dato, hvor tiltrædelsestraktaten træder i kraft;

afskaffelsen fra denne dato af afgifter ved indførsel og afgiftsgodtgørelse ved udførsel i samhandelen mellem Fællesskabet i dets nuværende sammensætning og de nye medlemsstater, samt mellem de nye medlemsstater indbyrdes, nødvendiggør overgangsforanstaltninger for at sikre, at det fælles merværdiafgiftssystem forbliver neutralt, og for at undgå situationer, hvor der sker dobbeltbeskatning eller ikke sker beskatning;

disse foranstaltninger skal i så henseende tage hensyn til forskellige interesser, der ligner dem, som gav anledning til de bestemmelser, der blev truffet i forbindelse med gennemførelsen af det indre marked den 1. januar 1993, herunder især bestemmelserne i artikel 28n i Rådets direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag ⁽¹⁾ ;

i toldmæssig henseende skal et gode anses for at være i fri omsætning i det udvidede Fællesskab, når det er påvist, at det var i fri omsætning i det nuværende Fællesskab eller i en af de nye medlemsstater på tiltrædelsestidspunktet; der bør navnlig drages konsekvenser med hensyn til artikel 7, stk. 1 og 3, og artikel 10, stk. 3, i direktiv 77/388/EØF;

der bør navnlig træffes foranstaltninger i situationer, hvor goderne inden tiltrædelsen er henført under en af de i artikel 16, stk. 1, punkt B, litra a) til d), omhandlede

ordninger, en midlertidig indførselsordning med fuldstændig fritagelse for importafgifter eller en tilsvarende ordning i de nye medlemsstater;

der bør ligeledes fastsættes særlige bestemmelser for de tilfælde, hvor en særlig eksport- eller forsendelsesprocedure i forbindelse med en levering fra en afgiftspligtig person er indledt inden, men afsluttet efter den dato, hvor tiltrædelsesakten træder i kraft for samhandelen mellem det nuværende Fællesskab og nye medlemsstater og for sidstnævntes indbyrdes samhandel —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

I direktiv 77/388/EØF indsættes følgende afsnit og artikel:

»Afsnit XVIc

Overgangsforanstaltninger i anledning af Østrigs, Finlands og Sveriges tiltrædelse af Den Europæiske Union

Artikel 28p

1. I denne artikel forstås ved:

- »Fællesskabet«: området for Fællesskabet før tiltrædelsen som defineret i artikel 3
- »de nye medlemsstater«: området for de medlemsstater, der har tiltrådt Den Europæiske Union i henhold til traktaten undertegnet den 24. juni 1994, som defineret for hver af disse medlemsstater i artikel 3 af dette direktiv
- »det udvidede Fællesskab«: området for Fællesskabet efter tiltrædelsen som defineret i artikel 3.

2. Når et gode:

- er indført i Fællesskabet eller i en af de nye medlemsstater før tiltrædelsesdatoen, og
- efter indførslen i Fællesskabet eller en af de nye medlemsstater er henført under enten en midlertidig

⁽¹⁾ EFT nr. L 145 af 13. 6. 1977, a. 1. Direktivet er senest ændret ved direktiv 94/5/EFT (EFT nr. L 60 af 3. 3. 1994, s. 16).

indførselsordning med fuldstændig fritagelse for importafgifter eller under en af de i artikel 16, stk. 1, punkt B, litra a) til d), omhandlede ordninger eller under en ordning svarende til en af disse ordninger i en af de nye medlemsstater, og

- ikke er fraført denne ordning før tiltrædelsesdatoen

finder de bestemmelser, der gælder på det tidspunkt, hvor godet blev henført under denne ordning, fortsat anvendelse indtil godet forlader ordningen efter tiltrædelsesdatoen.

3. Når et gode

- inden tiltrædelsesdatoen er henført under den fælles forsendelsesprocedure eller en anden toldprocedure, og
- ikke er fraført denne ordning inden datoen for tiltrædelse

finder de bestemmelser, der gælder på det tidspunkt, hvor godet blev henført under denne ordning, fortsat anvendelse, indtil godet forlader ordningen efter tiltrædelsesdatoen.

I første led forstås ved »fælles forsendelsesprocedure« de foranstaltninger for transport af varer, der forsendes mellem Fællesskabet og Den Europæiske Frihandels-sammenslutning (EFTA) samt mellem EFTA-landene indbyrdes som omhandlet i konventionen om en fælles forsendelsesprocedure af 20. maj 1987⁽¹⁾.

4. Med indførsel af et gode som defineret i artikel 7, stk. 1, for hvilket det er påvist, at det er i fri omsætning i en af de nye medlemsstater eller i Fællesskabet, sidestilles:

- a) enhver fraførsel — herunder en uforkriftsmæssig — af et gode fra en midlertidig indførselsordning, under hvilken godet blev henført inden tiltrædelsesdatoen på de i stk. 2 fastsatte betingelser
- b) enhver fraførsel — herunder en uforkriftsmæssig — af et gode fra enten en af de i artikel 16, stk. 1, punkt B, litra a) til d), omhandlede ordninger, under hvilken godet blev henført inden tiltrædelsesdatoen på de i stk. 2 fastsatte betingelser
- c) afslutningen af en af de i stk. 3 omhandlede ordninger, der er indledt inden tiltrædelsesdatoen inden for en af de nye medlemsstater med henblik på en levering af goder, der foretages inden denne dato

mod vederlag inden for denne medlemsstat af en afgiftspligtig person, der handler i denne egenskab

- d) enhver uregelmæssighed eller overtrædelse, der begås i forbindelse med eller i løbet af en af de i stk. 3 omhandlede ordninger, der er indledt på de under litra c) fastsatte betingelser.

5. Med indførsel af et gode som defineret i artikel 7, stk. 1, sidestilles ligeledes en afgiftspligtig eller ikke-afgiftspligtig persons benyttelse efter tiltrædelsesdatoen i en medlemsstat af goder, som inden tiltrædelsesdatoen er blevet leveret til ham inden for Fællesskabet eller en af de nye medlemsstater, når følgende betingelser er opfyldt:

- leveringen af disse goder er blevet fritaget for eller vil kunne blive fritaget for afgift i henhold til artikel 15, nr. 1 og 2, eller i henhold til en tilsvarende bestemmelse i de nye medlemsstater
- goderne er ikke indført i en af de nye medlemsstater eller i Fællesskabet inden tiltrædelsesdatoen.

6. I de i stk. 4 omhandlede tilfælde anses indførslen som defineret i artikel 7, stk. 3, for at være sket i den medlemsstat, på hvis område godet ophører med at være dækket af den ordning, under hvilken det blev henført inden tiltrædelsesdatoen.

7. Uanset artikel 10, stk. 3, sker indførslen af et gode som defineret i stk. 4 og 5 i nærværende artikel, uden at afgiftspligten indtræder, når:

- a) et indført gode forsendes eller transporteres til steder uden for det udvidede Fællesskab, eller
- b) et indført gode, jf. stk. 4, litra a), ikke er et transportmiddel og genudføres eller transporteres til den medlemsstat, hvorfra det blev udført, og til den, der udførte det, eller
- c) et indført gode, jf. stk. 4, litra a), er et transportmiddel, der er erhvervet eller indført inden tiltrædelsesdatoen på de almindelige beskatningsbetingelser på det indre marked i en af de nye medlemsstater eller en af fællesskabsstaterne og/eller ikke i forbindelse med udførslen har været omfattet af en fritagelse for eller tilbagebetaling af merværdiafgiften.

Denne betingelse anses for opfyldt, når datoen for transportmidlets første ibrugtagning ligger før den 1. januar 1987, eller når det afgiftsbeløb, som skulle betales ved indførslen, er ubetydeligt.

⁽¹⁾ EFT nr. L 226 af 13. 8. 1987, s. 2.«

Artikel 2

1. Under forbehold af ikrafttrædelsen af tiltrædelsestraktaten af 1994 sætter medlemsstaterne de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv inden tiltrædelsestraktatens ikrafttræden. De underretter straks Kommissionen herom.

Når medlemsstaterne vedtager disse love og administrative bestemmelser, skal de indeholde en henvisning til dette direktiv, eller de skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for denne henvisning fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de nationale retsfor skrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 3

Dette direktiv træder i kraft samme dag som tiltrædelsestraktaten af 1994.

Artikel 4

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 22. december 1994.

På Rådets vegne

H. SEEHOFER

Formand
